

dž

10 2016

DUHOVNO
ŽIVLJENJE

BUENOS AIRES - LETO 83

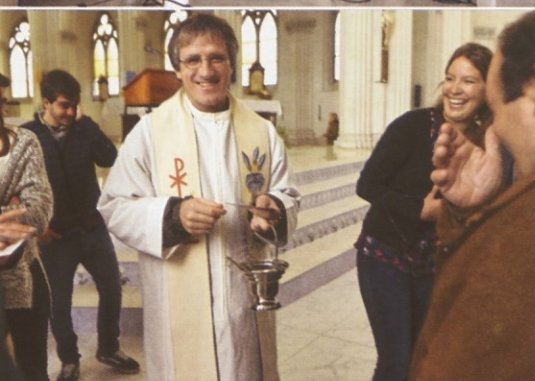
GLEJ DEKLA
SEM GOSPODOVA,
ZGODI SE MI
PO TVOJI BESEDI.

*Naša Gospa iz Lourdesa,
Santos Lugares*

Foto Marko Vombergar

Z letošnjega romanja k naši Gospe v Lourdes - Foto Marko Vombergar

Duhovne vaje za žene in može v San Miguelu. Vodil jih je g. Robert Brest.

Foto Angelika Smole Selan

Foto: S spleta

Bog hoče rešiti človeštvo

Anton Nadrah

Bog je svet tako ljubil

Apostol Janez je v svojem Prvem pismu na podlagi osebnega izkustva in Jezusovega oznanila dvakrat zapisal, da je Bog ljubezen (prim. 1Jn 4,8.16). Zato ljubi svet, ki ga je ustvaril. Ljubi še posebej vsakega človeka. Za našo vero je nadvse pomembno, da to vedno znova spoznavamo in verjamemo tistim, ki so bili s to Božjo ljubeznijo še posebej obdarovani. Tak je bil apostol Janez. V svojem evangeliju je oznanil: »Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje« (Jn 3,16).

Tudi Fatima je izraz Božje ljubezni. Lahko bi rekli, da je Bog svet tako ljubil, da je v Fatimo trem pastirčkom, Luciji, Frančišku in Jacinti (in po njih nam), najprej poslal svojega angela, nato pa Mater Marijo.

Bližamo se stoletnici fatimskih dogodkov, ki so se odvijali v letih 1916 in 1917. Na stoletnico je

opozoril papež Benedikt XVI., ko je kot romar ob obisku Fatime v maju 2010 izrekel pomenljive besede: »Naj sedem let, ki nas loči od stoletnice prikazovanj naše fatimske Gospe, pomaga do zmage njenega brezmadežnega Srca.« S tem je oznanil tudi cilj sedemletne priprave in samega obhajanja stoletnice: zmaga Marijinega brezmadežnega Srca, z njo pa zmaga presvetega Jezusovega Srca in seveda vse Presvete Trojice. Da se bo to zgodilo, je potrebna poglobitev naše vere. Isti cilj ima leto vere, ki smo ga začeli 11. oktobra 2012, prav na 50. obletnico začetka 2. vatikanskega koncila.

Papež Benedikt XVI. je ob istem obisku na Portugalskem, 11. maja 2010, dejal, da je s fatimskimi dogodki Bog odprl okno upanja, ker mu je človek zaprl vrata. »V Fatimi nas Devica Marija vse vabi, da gledamo na zemljo kot na kraj svojega romanja proti dokončni domovini, ki so nebesa. V resnici smo mi vsi romarji in potrebujemo Mater, da nas vodi.«

Cerkev z obiskom papežev na najvišji način

potrjuje resničnost fatimskih dogodkov, ki jih je potrdila že Marija sama 13. oktobra 1917, ko je napravila znani sončni čudež zato, da bodo vsi verjeli. Potrdil jih je leta 1930 tudi krajevni leirijski škof Jose (Jožef) Correia da Silva. Neodgovorno bi bilo, če se zanje ne bi zanimali in jih ne upoštevali, čeprav ne spadajo k javnemu razodetju, kakor Sveto pismo, in nam ne prinašajo novih verskih resnic. Če so to sporočila in naročila naše Matere, ki nas neizmerno ljubi in je zaskrbljena za našo večno usodo, so za nas nekaj nadvse pomembnega in dobrega. Zelo slabi Marijini otroci bi bili, če se zanje ne bi zanimali in jih ne upoštevali.

Ni pa pomembno le sporočilo, ampak tudi svetniški zgled treh fatimskih pastirčkov, kakor je naglasil papež Benedikt XVI. ob istem obisku v Fatimi: »Zgled in spodbuda so nam pastirčki, ki so naredili iz svojega življenja daritev Bogu in služnje ljudem iz ljubezni do Boga.«

Bog ni pozabil prostožidarske Portugalske

Ko je leta 1910 Portugalska postala republika, so bile politične razmere zelo nestabilne in veri sovražne. Revolucija je sledila za revolucijo. Od leta 1910 do 1926 je bilo kar 20 vstaj in 34 vlad. Na oblasti so bili prostožidarji. Leta 1911 je prišlo do ločitve Cerkve od države. Oblastniki in prostožidarji so oznanjali: »S tem zakonom bo katoliška vera, ki je glavni vzrok sedanjega stanja, v dveh generacijah popolnoma propadla.« Ponavljali so geslo: »Niti Bog niti vera!« Sistematično so širili sovraštvo do Cerkve. Od tedaj je bila Cerkev s svojimi usta-

novami preganjana, njeno premoženje zaplenjeno, cerkveni prazniki ukinjeni, procesije in zvonjenje prepovedano, katoliške šole zaprte, verouk prepovedan, prav tako duhovniška in redovniška obleka. Mnoge Božje hiše so bile spremenjene v kasarne ali hleve. Z izbruhom prve svetovne vojne 1914 so se razmere vedno bolj slabšale, zlasti od leta 1916, ko je bila Portugalska potegnjena v vojno. Politične razmere so se ustalile šele leta 1928, ko je prišel na oblast Antonio de Oliveira Salazar in z njim protikomunistična vojaška diktatura. Cerkev je dobila svobodo.

Vsebinsko radijskega nagovora papeža Pija XII. oktobra 1942 o razmerah na Portugalskem v času Marijinih prikazovanj bi lahko strnili v besede: »Bila je tragična ura, polna teme in trpljenja. Portugalska je pozabila na Boga, toda Bog Portugalske ni pozabil.« Hvala Bogu, ljudstvo na podeželju je kljub močnemu pritisku v veliki večini ostalo verno. Fatima je bila precej odmaknjena od sveta, zato se vse omenjene novotarije tam niso uveljavile. Bog je v svoji ljubezni že pripravljal rešitev.

Sestra Lucija je ob koncu svojega življenja v knjižici *Moj pogled na Sporočilo po preteku časa in dogajanj* takole ocenila Božji poseg v Fatimi:

»Ko je nastopil od Boga določen čas, leto in ura, je poslal nebeško Poslanko na zemljo, saj je njena Gospa, Kraljica, Mati in Zavetnica, da bi postavil svoj oltar in bi se od tam širil evangelij po vsem svetu, se širil na perutih luči navkljub ateizmu, ki hoče ugasniti luč vere, upanja in ljubezni.«

Iz knjige *Fatima okno upanja* -

Narisala ena izmed

Malih Jezusovih

sester

Svetnica z nasmehom

Sv. mati Terezija v treh potezah

Marjan Pogačnik

O bčudovali smo mater Terezijo, zdaj, z »uradnim pečatom«, nam je še toliko bolj dana v spodbudo. Toda kaj nam pravzaprav sporoča njeno življenje?

Najprej nam govori o prvenstvu odnosa z Bogom. Ni se imela za humanitarno delavko, kar ji je na svoj način priznal indijski minister, ko ji je dejal: »Midva oba delava na humanitarnem področju, a med nama je velika razlika: mi to delamo za neko stvar, vi to delate za nekoga.« Za Jezusa. »Ni me strah reči, da sem zaljubljena v Kristusa, ker mi pomeni vse,« je dejala. V tej ljubezni je napravila »četrto zaobljubo«, in sicer, da mu ne bo nikoli ničesar odrekla, da bo »svinčnik v njegovi roki«. In ko jo je Ženin še kot loretsko sestro »prijel za besedo« in jo na poti z vlakom v Darjeeling prisil, naj bo njegova luč, naj mu služi med najbolj ubogimi med ubogimi, mu je sledila na ulico. Nekoč se je posvečala bolniku v bednem stanju in ameriški novinar ji je dejal, da tega ne bi počel niti za milijon dolarjev. »Tudi jaz ne,« mu je odvrnila. Za Jezusa pač. Srečevala ga je v revežih in v evharistični navzočnosti – vsak dan dve uri, včasih tudi sredi noči, če se je pozno vrnila z dolge poti.

Druga glavna poteza, s katero je osvajala ljudi, je bila njena nežna skrb za druge. Največjim revežem je prinašala tolažbo in vračala dostojanstvo. »Vse življenje sem živel na ulici kot žival, a zdaj bom umrl kot angel,« je v »Hiši umirajočih« v Kalighatu zamrmral mož, ki ga je sprejela na ulici. Po besedah Lea Masburga, duhovnika, ki jo je več let spremljal, je ljudi nagovarjalo njeno darovanje same sebe, rahločutnost,

pozornost. Ko se je z nekom pogovarjala, je bil v tistem trenutku zanjo edini človek na svetu. Želela je biti Očetova ljubezen in nežnost za svet.

Njeno tretje prepoznavno znamenje in sporočilo za svet se je kazalo na njenem obrazu – veselje. Govorila je, da je delo sester v revnih predmestjih Bog blagoslovil ne zaradi osebnih lastnosti nekaterih, marveč zaradi njihovega veselja. Ki je bilo sad darovanja. Vedrina, ki jo je izžarevala, je bila še toliko bolj presenetljiva ob tem, da večino časa – kot vemo iz njenih osebnih zapisov – ni čutila božje tolažbe.

Papež Frančišek je dejal v nedeljo, ko jo je razglasil za svetnico: »Nosimo njen nasmeh v svojih srcih.«

Iz Družine

»DELIVKA BOŽJEGA USMILJENJA«

Jože Pavlič

Papež Frančišek je v nedeljo, 4. septembra, dopoldne med mašo na Trgu sv. Petra v Rimu blaženo mater Terezijo iz Kalkute (1910–1997), redovno ustanoviteljico, Nobelovo nagrajenko za mir, veliko dobrotnico človeštva, po vsem svetu znano predvsem zaradi neizmerno ljubezni, skrbi in nege

najbolj siromašnih in zapuščenih prebivalcev četrti bede v Kalkuti, povzdignil na oltar kot svetnico.

To je naredil dan pred njenim godom pred več kot 100.000 verniki, med njimi tudi iz Slovenije, 13 predsedniki držav in vlad, med njimi predsednikom indijske vlade Narendro Modijem, številnimi članicami Kongregacije misijonark ljubezni

Vatikan, kanonizacija Matere Terezije, 4.9.16

FOTO CLARIN

in Kongregacije bratov misijonarjev ljubezni, ki ju je ustanovila mati Terezija, romarji iz dežel, v katerih je živela in delovala oz. bila posebej povezana z njimi (Makedonija, Albanija, Indija ...), pred vsem vernim in tudi nevernim svetom, ki jo je že za časa njenega življenja silno spoštoval in se priklanjal svetniški ženici v belo-modrem sariju, jo za njeno delo nagrajeval (leta 1979 so ji podelili Nobelovo nagrado za mir) in jo neizmerno občudoval.

Prav posebej papež sv. Janez Pavel II., pod katerim se je le dve leti po njeni smrti (5. septembra 1997) začel postopek za njeno razglasitev za blaženo, čez štiri leta (19. oktobra 2003) pa jo je sam povzdignil na oltar.

Tudi sedANJI papež Frančišek, ki jo je razglasil za svetnico, je mater Terezijo občudoval kot ženo, »ki je vedno rekla to, kar je hotela reči«. Osebnost jo je spoznal med škofovsko sinodo v Vatikanu leta 1994, ko je sedela za njim. Prevzela ga je njena moč in odločnost, ko se je javila, da bo spregovorila.

Za razglasitev za svetnico je bil izpolnjen pogoj drugega čudeža

na njeno priprošnje Bogu: Brazilec Marcilio Haddad Andriano je leta 2008 čudežno ozdravel po tumorju na možganih.

Obred razglasitve blažene matere Terezije za svetnico se je začel s prošnjo prefekta Kongregacije za zadeve svetnikov kardinala Angela Amata. Papeža je prosil, naj to naredi, da se »lahko z zaželeno kanonizacijo ves svet zazre vanjo, prosi za njeno priprošnje in jo posnema v dobrodelni dejavnosti«. Prošnje je utemeljil s sledečo obrazložitvijo: »V svojem življenju se je po zgledu Kristusa, usmiljenega Samarijana, znala približati vsakemu človeku, ki ga je srečala v potrebi, delila trpljenje s tistimi, ki so živeli na skrajnem robu družbe, in pričevala o brezmejni ljubezni Boga do njegovega ljudstva.«

Kardinal Amato je nato zgoščeno predstavil nekaj najbolj vidnih potez življenja blažene matere Terezije (Agnes Gonxha Bojaxhiu) od rojstva 26. avgusta 1910 v albanski družini v Skopju (mašo v zahvalo za kanonizacijo bo 11. septembra v tem mestu daroval papežev legat kardinal Vinko Puljić) do smrti 5. septembra

1997 v Kalkuti.

Papež Frančišek je nato z latinskimi obzrcem »Beatam Teresiam de Calcutta Sanctam esse decernimus et definimus« (odločamo in določamo, da je blažena Terezija iz Kalkute sveta) mater Terezijo tudi uradno razglasil za svetnico. To dejanje so navzoči verniki navdušeno pozdravili, številni tudi solznih oči.

V nagovoru med mašo (objavljamo ga posebej na sedmi strani) je papež poudaril, da je bila »mati Terezija vse življenje velikodušna delivka božjega usmiljenja, saj je bila vsem na voljo tako, da je sprejemala in branila človeško življenje, tudi nerajno, zapuščeno in zavrženo. Zavzela se je za obrambo življenja, ko je nenehno oznanjala, da je 'tisti, ki še ni rojen, najšibkejši, najmanjši, najbolj potreben usmiljenja.«

Vsem, ki dobrodelfno delujejo, posebej prostovoljcem, s katerimi se je srečal prejšnjega dne, je v svetem letu usmiljenja (razglasitev bl. matere Terezije za svetnico je bila eden njegovih vrhuncev) sveto mater Terezijo priporočil: »Ona naj bo vaš zgled svetosti! /.../ Ta neutrudna delavka usmiljenja naj

»Po molitvi tega rožnega venca sem pripravljen dati vse, za kar me bodo prosili«

28. 1.1938. Danes mi je Gospod rekel: Moja hči, zapiši besede: Vsi tisti, ki bodo slavili moje usmiljenje in širili njegovo slavo ter spodbujali druge k zaupanju v moje usmiljenje, ne bodo ob smrtni uri okusili groze. Moje usmiljenje jih bo varovalo v zadnjem boju...

Moja hči, spodbujaj ljudi k molitvi rožnega venca, ki sem ti ga izročil. Po molitvi tega rožnega venca sem pripravljen dati vse, za kar me bodo prosili. Trdovratne grešnike, ki ga bodo molili, bom napolnil z mirom. Njihova zadnja ura bo srečna. Napiši to za trpeče ljudi: Ko bo duša uzrla in spoznala hudobijo svojih grehov, ko se ji pred očmi odgrne vse brezno njene bede, v kakršno se je pogreznila, naj ne obupuje, ampak naj se z zaupanjem vrže v naročje mojega usmiljenja kakor otrok v objem svoje ljubljene matere. Te osebe imajo prednostno pravico do mojega sočutnega

Srca, imajo prednostno pravico do mojega usmiljenja. Povej jim, da še nobeden, kdor je klical moje usmiljenje, ni bil razočaran ali osramočen. Kdor je zaupal v mojo dobroto, mi posebej ugaja. Napiši: Kadar bodo pri umirajočih molili ta rožni venec usmiljenja, ne bom stal med Očetom in umirajočo dušo kot pravični sodnik, am-

pak kot usmiljeni Odrešenik.

V tem trenutku mi je Gospod dal spoznati, kako zelo je ljubosumen na moje srce.

Tudi med sosestrami se boš počutila osamljeno, a tedaj vedi, da želim, da bi se zaupno družila z menoj. Meni gre za vsak utrip tvojega srca; vsak trepet tvoje ljubezni odmeva v mojem Srcu, hrepenim po tvoji ljubezni. Jezus, saj tudi moje srce ne bi moglo živeti brez tebe. Če bi mi bila podarjena srca vseh ustvarjenih bitij, ne bi mogla umiriti globine mojega srca.

Danes zvečer mi je Gospod povedal: Ob smrtni uri se mi popolnoma prepusti, jaz pa te bom svojemu Očetu predstavil kot svojo nevesto. Naročam ti, da na poseben način združuješ tudi najmanjša dejanja z mojim zasluženjem; tedaj bo moj Oče nanje pogledal z ljubeznijo kakor na moja lastna dejanja.

Ne spreminjaj posebnega izpraševanja vesti, ki sem ti ga dal po očetu Andraszu, namreč da bi se trajno združevala z menoj; to je tisto, kar od tebe danes izrecno pričakujem. Do mojih namestnikov bodi otrok, kajti izposojam si njihova usta, da bi tebi govorili, da ne bi imela nobenih dvomov.

Moje zdravje se je nekoliko popravilo. Danes sem šla v jedilnico in v kapelo, dolžnosti pa še ne morem opravljati, zato ostajam v celici pri čolničku šivalnega stroja (med boleznijo je s. Favstina izdelovala okrasne

nam pomaga, da bomo vedno bolj razumeli, da je edino merilo za naše ravnanje zastonjska ljubezen, osvobodjena vsake ideologije in vsake vezi, ki se razliva na vse ne glede na jezik, kulturo, raso ali vero.«

Kako je treba ljudem v stiski pomagati tudi v dejanju, je papež Francišek po maši po vzoru sv. matere Terezije pokazal s tem, da je povabil h kosilu (na pico ene izmed neapeljskih picerij) v atrij dvo-

rane Pavla VI. 1500 siromašnih in brezdomnih ljudi iz petih večjih italijanskih mest, za katere skrbijo sestre matere Terezije. Stregle so jim misijonarke in misijonarji iz njenih kongregacij in prostovoljci.

Iz Družine

obrobe za oltarne prte). To ročno delo me zelo privlači, vendar me celo takšno lahko delo utruja. Vidim, kako slabotne so moje moči. Ne poznam dolgočasje, ker je vsak hip mojega življenja izpolnjen z molitvijo, s trpljenjem, z delom; če ne na en pa na drug način slavim Boga, in če bi mi Bog dal življenje še enkrat, ne vem, če bi ga bolje uporabila.

Gospod mi je rekel: **Napajam se s tvojo ljubeznijo; tvoja iskrena ljubezen je tako prijetna mojemu Srcu kakor vonj popka vrtnice v zgodnjem jutru, ko sonce še ni popilo rose z njega. Svežina tvojega srca me navdušuje, zato se družim s teboj tako prisrčno kot z nobenim zemeljskim bitjem...**

Danes sem zagledala napore duhovnika Michela Sopočka za božjo stvar. Njegovo srce začinja okušati to, s čimer je bilo prepojeno božje Srce med zemeljskim življenjem. Za trud — nehvaležnost ... Toda njegova gorečnost za božjo slavo je velika ...

30.1.1938. Enodnevna duhovna obnova

Med premišljevanjem mi je dal Gospod spoznati: Dokler mi srce bije v prsih, se moram truditi, da bi se širilo božje kraljestvo na zemlji. Moram se bojevati za slavo svojega Stvarnika.

Vem, da bom Bogu izkazala slavo, ki jo od mene pričakuje, če si bom prizadevala zvesto sodelovati z božjo milostjo.

Želim živeti v duhu vere; sprejemam vse, kar me zadene, kot dar ljubeče božje volje, ki mi iskreno želi srečo. Zato vse, kar mi Bog pošilja, sprejemam vdano in hvaležno, ne da bi se ozirala na glas narave niti na prišepetavanje samoljubja. Pred pomembnejšim dejanjem se za trenutek zamis-

lim, kakšno zvezo ima z večnim življenjem, kaj je glavni razlog za to delovanje: ali božja slava ali kakšen blagor moje duše ali drugih duš. Če mi srce pove, da je tako, tedaj bom neuklonljiva pri izpolnjevanju danega delovanja, ne oziraje se na ovire in na žrtve; ne dam se zastrašiti spricho sprejetega načrta; zadošča mi spoznanje, da je Bogu drag. In nasprotno, če spoznam, da tista dejanja nimajo nič skupnega z zgoraj izraženim, se bom trudila z dobrim namenom dvigniti jih na višjo raven. Če pa spoznam, da kaj izvira iz samoljubja, se temu odrečem že na začetku.

V trenutkih dvomov ne bom delovala, ampak bom prizadevno iskala razlago pri duhovnikih, posebej pri svojem duhovnem voditelju. Pred očitki in pripombami kogar koli se ne bom opravičevala, razen če me bodo naravnost vprašali, da bi povedala resnico. Z veliko potrpežljivostjo želim poslušati zaupne izpovedi drugih, sprejemati njihovo trpljenje, jih duhovno utrjevati, svoje trpljenje pa potapljati v nadvse usmiljeno Jezusovo Srce. Nikoli ne bom zapustila globin njegovega usmiljenja, da bi ves svet privedla vanj.

Med premišljevanjem o smrti sem Gospoda prosila, da bi blagovolil moje srce navdati s tistimi čustvi, ki jih bom imela ob smrtni uri. Notranja božja milost mi je odgovorila, da sem delala, kar je bilo v moji moči, torej sem lahko mirna. V tem trenutku se je v moji duši prebudila tako velika hvaležnost do Boga, da sem se od veselja razjokala kakor majhen otrok ... Naslednje jutro sem se pripravljala na sveto obhajilo kot na popotnico in sem zase zmolila molitve za umirajoče.

Tedaj sem zaslišala besede:

Kakor si z menoj združena v življenju, tako boš tudi v trenutku smrti. Po teh besedah se je v moji duši prebudilo tako veliko zaupanje v božje usmiljenje, da ne bi podvomila v božjo dobroto, četudi bi na svoji vesti imela grehe vsega sveta in grehe vseh pogubljenih. Brez pomisleka bi se vrgla v globine božjega usmiljenja, ki je za nas vedno odprto, in s srcem, strtim v prah, bi padla pred njegove noge in se popolnoma predala njegovi sveti volji, ki je usmiljenje samo.

Moj Jezus, življenje moje duše, moje življenje, moj Odrašenik, moj preljubeznivi Ženin in hkrati moj sodnik, ti veš, da v tej zadnji uri ne morem računati na nikakršno svoje zaslužnje, Ampak samo na tvoje usmiljenje. Glej, že danes se vsa potapljam v globine tvojega usmiljenja, ki je vedno odprto za vsakega človeka.

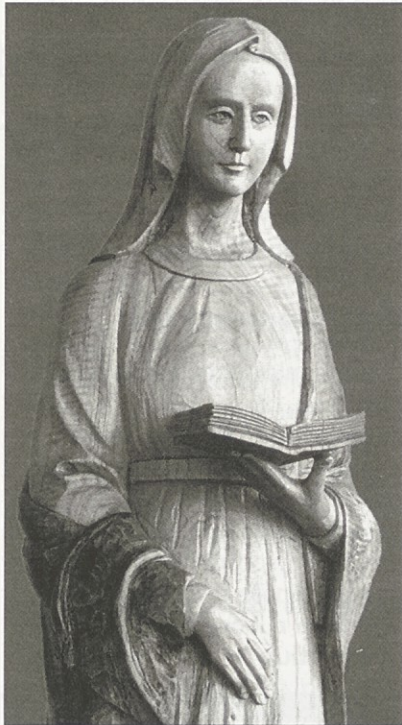
Moj Jezus, eno nalogo imam v življenju, ob smrti in v vsej večnosti: poveljčevati tvoje nepojmljivo usmiljenje. Noben um ne more priti do dna skrivnosti tvojega usmiljenja, o Bog, niti angel niti človek. Angeli se čudijo skrivnosti božjega usmiljenja, doumeti pa je ne morejo. Vse, kar je izšlo iz Stvarnikovih rok, je vključeno v tej nepojmljivi skrivnosti, to je v globinah njegovega usmiljenja. Ko vse to preudarjam, mi zastaja dih, moje srce pa se raztaplja od veselja. Jezus, skozi tvoje neizmerno usmiljeno Srce so kot skozi kristal k nam prodrli žarki božjega usmiljenja.

1.2.1938. Danes se je zdravje nekoliko poslabšalo, vendar se udeležujem skupnega življenja celotne skupnosti. Zelo se trudim, kar je le tebi znano, Jezus. Danes sem mislila, da pri kosilu v jedilnici ne bom zdržala. Vsako

Človeško telo – tempelj Svetega Duha (2)

Fernand Lelotte

Liturgični prazniki

Namesto da bi nas Cerkev vodila v splošna razmišljanja, obnavlja vsakoletno našo pobožnost tako, da se spominja predvsem določenih dogodkov iz življenja našega Gospoda, Device Marije in svetnikov.

Pri tem telo pogosto zavzema važno mesto.

— z globljo bolečino, ker globlje spoznava Boga in močnejše koprni po njem; v peklju bo bolj trpela kot druge osebe, ker globlje spoznava, koga je izgubila. Ta pečat izključne božje ljubezni se na njej ne more zabrisati.

Jezus, ohranjaj me v svetem

Brezmadežno spočetje je prihod na svet stvari, ki je ne omadežuje izvirni greh. Praznična molitev pravi: »O Bog, ki si z brezmadežnim spočetjem Device pripravil vredno prebivališče svojemu Sinu ...« To prebivališče je telo, združeno z brezmadežno dušo.

Marijino oznanjenje govori prav tako o spočetju: »Devica bo spočela ...«

Molitev na svečnico: »Tvoj edिनorojeni Sin je bil današnji dan v templju darovan v telesu naše narave ...«

Božič, trodnevje velikega tedna, velika noč, vnebohod — vse to je rojstvo, trpljenje, vstajenje in povišanje telesnega bitja.

Kaj naj rečemo o prazniku, kakršen je praznik sv. Rešnjega telesa, ki je ustanovljen edino v čast Kristusovemu telesu?

Kaj naj rečemo o prazniku Jezusovega Srca, ki je postavljen, da častimo Odrešnikovo telesno Srce, znamenje njegove ljubezni?

Kaj naj rečemo o tehle cerkvenih slavospevih:

»Na ukaz Boga-Človeka kruh se spremeni v telo, vino Rešnja Kri postane ...« (Večernice).

»Daje slabotnim svoje telo v krepko jed ...« (Jutranjice).

»Telo jim svoje daje v jed, v pijačo daje svojo kri: telo in duh se poživi ...«

strahu, da ne bi zapravila milosti. Pomagaj mi, da bom zvesta navdihom Svetega Duha. Naj mi raje iz ljubezni do tebe počič srce, kakor da bi opustila eno samo dejanje te ljubezni.

Dalje prihodnjič

uživanje hrane mi povzroča velike bolečine.

Ko me je mati prednica pred enim tednom obiskala, mi je rekla: »Sestra, vas se oprime vsaka bolezen, ker imate tako slaboten organizem, kar ni vaša krivda. Če bi kaka druga sestra tako bolehal, bi gotovo še hodila, vi pa že morate ležati.« — Te besede me niso prizadele, vendar bi bilo bolje, da bi hudo bolnim prizanesli s takšno primerjavo, ker je njihov kelih že tako poln. Drugič — ko sestre obiskujejo bolnike, naj ne sprašujejo vsakokrat o podrobnostih: ali kaj boli, kako boli, kajti kar naprej o sebi isto govoriti vsaki sestri je neskončno mučno, posebej ko se to včasih večkrat na dan ponavlja.

Ko sem za trenutek stopila v kapelo, mi je Gospod dal spoznati, da ima med izvoljenimi osebami še posebej izvoljene, ki jih vabi k višji svetosti, k izjemni združitvi s seboj. To so serafske duše, od katerih Bog pričakuje, da ga bolj ljubijo kakor druge; kljub temu, da ene kot druge živijo v samostanu, Bog vendarle želi, da bi ga nekatere osebe še bolj ljubile kakor druge. Taka oseba razume povabilo, ker ji ga Bog daje na znotraj spoznati; ostane pa svobodna, da povabilu sledi ali ne. Od osebe je odvisno, ali bo zvesta navdihom Svetega Duha ali pa se bo Svetemu Duhu uprla. Spoznala sem, da je v vicah prostor, kjer bodo duše Bogu plačevale dolg za to vrsto krivde; to je najtežje trpljenje med vsemi vrstami muk. Oseba, ki jo je Bog posebej zaznamoval, za vedno ostane zaznamovana, tako v nebesih kot v vicah ali v peklu. V nebesih se bo od drugih oseb odlikovala po večji slavi, jasnosti in globljem spoznanju Boga; v vicah

(Hvalnica).

»Rešnje Jezusa telo, sad deviškega telesa.« (Ave verum).

Preveč smo navajeni na ta besedila, zato ne dojemamo vsega spoštovanja in vse rahločutnosti, ki ga izražajo spričo človeškega telesa.

Liturgija za rajne

Toda mogel bi kdo ugovarjati, češ da je pri vsem navedenem šlo za telo našega Gospoda ali za naše telo, kolikor je združeno z dušo.

Odgovor nam daje liturgija za rajne, ki ima pred očmi mrtvo telo kristjana, telo brez duše.

Duša je zapustila svoje zemeljsko bivališče, a Cerkev bedi ob telesu. Hoče, da bodi dostojno položeno na mrtvaški oder. Roke naj bodo sklenjene kakor v molitvi. Pokojni se zdi zbran, ves uprt v križ, ki se ga nepremično oklepajo njegovi koščeni prsti.

In če gre za duhovnika, ga cerkev obleči v njegova duhovniška oblačila, kot da pristopa k božjemu oltarju.

Duhovščina pristopi in pokropi to mrtvo telo z blagoslovljeno vodo in ga pospremi v cerkev. Le-ta na široko odpre svoja vrata, da sprejme zadnji obisk enega svojih otrok.

Maša, to vzvišeno dejanje, se opravi v pričujočnosti tega telesa, ki se povrača v prah. Duhovnik ga pokadi kot nekaj, kar je spoštovanja vredno.

Po odhodu iz cerkve smrtni ostanki ne bodo zapuščeni. Duhovnik jih spremlja vse do mesta pokopa. Tu blagoslovi zemljo, preden ji zupa ostanke kristjana. Zakaj v očeh Cerkve je telo krščenca prejelo in ohranilo notranje posvečenje, in nič ne more oskruniti tega telesa, ki se zdaj ne more braniti.

Kar so pogani imenovali *putreoli*, kraj trohnjenja, imenuje Cerkev *co-emetarium*, kar pomeni kraj spanja. S tem potrjuje svojo vero v vstajenje telesa. Ti, ki so živeli na tem svetu,

počivajo zdaj v Gospodu in čakajo na vstop v življenju slave.

Preden so se pojavili civilni zakoni o pokopu, je Cerkev rada zbirala svoje pokojne otroke v senci zvonika, čisto blizu tabernaklja. Bilo ji je do tega, da jih zbere okrog Pastirja, ki pozna svoje ovce.

Čudovita skrb Cerkve, ki tako obdaja smrt, katere nas je strah, z ozračjem miru, molitve in upanja!

Cerkev se torej zanima za človeško telo. Katero človeško pojmovanje je vendar šlo tako daleč v spoštovanju do telesa?

Češčenje podob

Češčenje podob bi bilo posebno pripravno, da se dokaže, kako Cerkev povečuje človeško telesnost.

Ali kar se tiče našega predmeta, mar ni to spet nov dokaz, da je telo našega Gospoda, Device Marije in svetnikov spoštovanja vredno in da zasluži naše češčenje? Saj Cerkev uporablja njihove podobe, da navdihuje, zbuja in hrani našo pobožnost. Ko so ikonoborci zavračali češčenje podob, so s tem morda bolje branili božje delo in človeško veljavo?

Češčenje svetniških ostankov (relikvij)

Cerkev obdaja s posebnim češčenjem smrtno ostanke svetnikov, svojih najboljših otrok. Celu njihove

najnavadnejše predmete ima za vredne spoštovanja, ker so prišli v bolj ali manj neposreden stik z njihovim telesom.

Te relikvije kadi, s temi častljivimi ostanki blagoslavlja vernike.

Veličastne bazilike krščanskih kraljev so bile večkrat sezidane, da bi bile kakor velik relikvijarij za grobove slovitih mučencev.

Tudi najmanjša vaška cerkev mora imeti ostanke mučencev in njihov prenos v cerkev sodi v bistveni del obredov za posvečevanje cerkva.

In ne samo vsaka cerkev, marveč tudi vsak oltar jih mora imeti, in čudovito lep je pomen tega pravila. Oltar je namreč podoba Kristusa, vogelnega kamna, na katerem sloni delo odrešenja. Ko vstavlja Cerkev relikvije v oltarni kamen, hoče pokazati, da telo mučencev pripada skrivnostnemu Kristusovemu telesu. Zapečatiti hoče zvezo eharistične daritve z daritvijo mučencev. V prisotnosti teh Kristusovih prič, na njihovem telesu se bo obhajala mašna daritev.

Teh nekoliko misli dokazuje, da v katoliški liturgiji čisto naravno cvete spoštovanje do telesa.

To je ponoven dokaz, da je Cerkev tudi v redu milosti ostala človeška. Nagonsko spoštuje in povečuje božje delo povsod, kjer ga najde.

IZ INTERJUVA

Odgovarjal je **André Frossard** (1915-1995), ugledni francoski novinar, mislec, pisatelj in kritik. Njegov oče je bil več let glavni tajnik francoske komunistične stranke in otrok ni imel verske vzgoje. Ko mu je bilo dvajset let, pa se je čudežno spreobrnil v treh minutah, ko je v neki kapeli iskal prijatelja. Dogodek je opisal v znani knjigi »**Bog biva, srečal sem ga**«. Tam pravi, da se mu takrat, ko je šel iz cerkve kot katoličan, ni zdelo nič manj čudno, kot če bi se po obisku živalskega vrta vračal domov kot žirafa.

LETO 1977

»Satan želi zavladati kot zanesljiv zmagovalec nad Cerkvijo«

23. aprila 1977

Ne dajte se zapeljati

»Ljubljeni sinovi, ne pustite, da bi vas zapeljal svet, v katerem živite.

Zapeljuje vas z besedo.

Bolj ko kdajkoli je danes beseda orodje resničnega hudičevega zapeljavanja. Govorijo zato, da bi prevarali. Govorijo, da bi razširjali zmete. Govorijo zato, da bi prikriili resnico.

Tako predstavljajo kot vrednote in dosežke človeškega duha stvari, ki so v resnici prestopki naravne postave, Božje postave. Zablode širijo kot novo razumevanje resnice.

Tudi v razlaganju Božje besede se širijo najhujše zmete. Papež spregovori, pa ga več ne poslušajo. Nadaljujejo isto pot in padajo v vse globljo temino, ki jo zabloda širi vsepovsod.

Danes moj nasprotnik zapeljuje predvsem vaš um.

Vaš odgovor na to naj bodo ponižnost, učljivost in pokorščina. Upi-rajte pogled samo v mojega Sina Jezusa, ki je Resnica.

Zapeljuje vas s slikami.

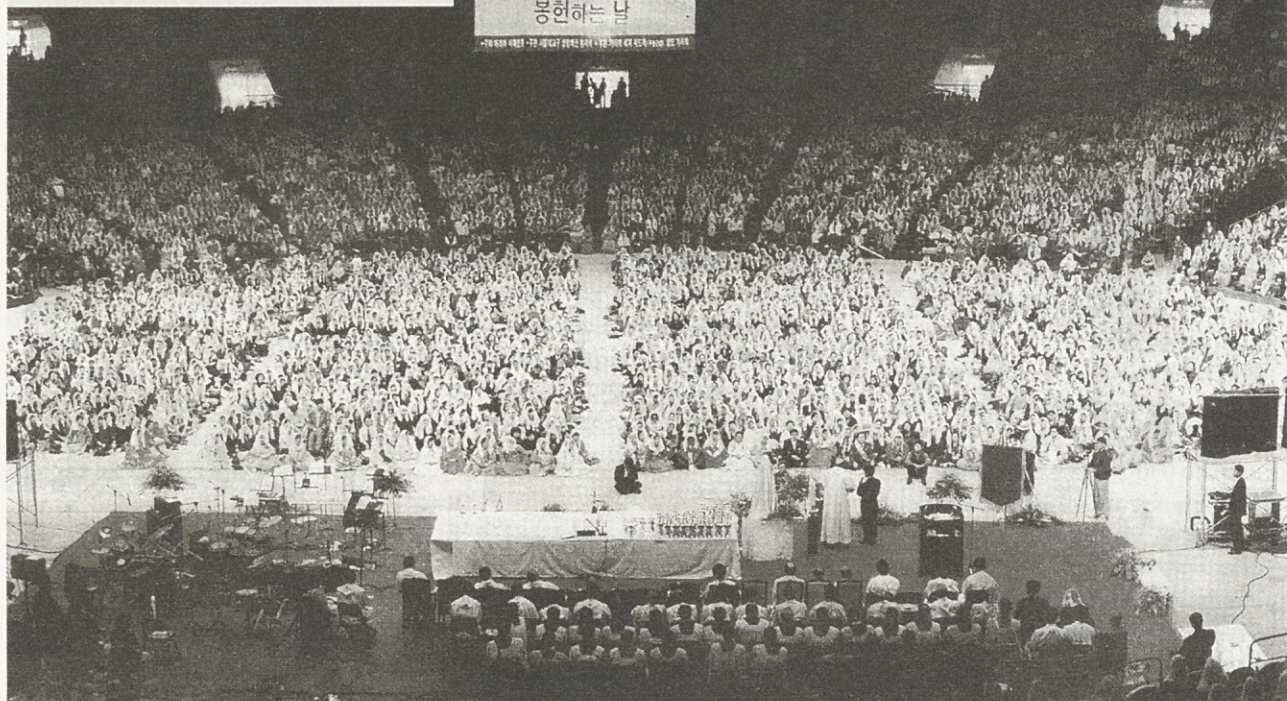
Še nikoli nista bili tako razširjeni ter priporočeni nenravnost in nespodobnost. Ker zgrešeno razumevajo vrednoto svobode, opravičujejo sleherno nravno zablodo. Začenja se že pri otrocih, pri katerih uničujejo njihovo nedolžnost. Tako se jih veliko okuži in tega niti ne opazijo.

Vaš odgovor na vse to bodi vaš vame uprti pogled. Tedaj boste opazili hudo, ki vas obdaja, ne da bi ga gledali. In šli boste naprej s pogledom, uprtim v mojega Sina Jezusa, ki je vaša edina Pot.

Zapeljuje vas z deli.

Kakor še nikoli so v teh časih dela sveta hudobna. Zavrgel je Boga in zdaj hodi v temi brezbožnosti. Ljudje niso več sposobni ljubiti in ne

Seul, Koreja – 22. oktobra 1996: Binkoštna dvorana v športnem stádionu s 55.000 verniki

morejo več hoditi v luči. Kje so še tisti, ki se jim še posreči, da živijo kot resnični Božji otroci?

Kako zelo vas danes zapeljuje svet, v katerem živite!

Zato vas prosim: hodite samo za mojim Sinom Jezusom, ki je vaše Življenje. Povzpel se je v nebesa in vam hoče pomagati, da boste živeli na zemlji tako, da bo vaš pogled uprt v nebesa; da boste sicer sredi sveta, ne da bi bili od sveta.

Ta svet vas ne bo mogel nikdar zapeljati, če boste vsak trenutek pod vodstvom moje roke hodili za Jezusom: On je Pot, Resnica in Življenje.«

29. aprila 1977

Sv. Katarina Sienska

Moj načrt

»Moja ura je prišla. Nihče ne bo mogel preprečiti mojega načrta, ki sem ga bila že zdavnaj pripravila za rešitev Cerkve.

Strateške točke tega načrta ste vi, duhovniki, sinovi moje posebne materinske ljubezni. Moj načrt je uresničljiv samo po vas. Nikakor pa ni potrebno, da bi ga vi poznali podrobno. Zadostuje, da ga poznam jaz, ker sem vaša Poveljnica. Vi pa morate biti samo pripravljeni, da poslušate moje ukaze in se pustite voditi. Ne vprašujte me, kam vas vodim!

Vsakega od vas bom postavila na pravo mesto. Tam naj se potruži, da bo dobro opravil svojo nalogo. Naj se ne ukvarja z drugimi stvarmi, nič naj ga ne skrbi.

Meni namreč pripada naloga, naj vse uredim po načrtu, ki ga je moje brezmadežno Srce že zdavnaj pripravilo v luči božje Modrosti.

Nekateri izmed vas bodo poklicani na plan za udejstvovanje.

Prejeli bodo luč in moč, da bodo premagali napade tistih, ki bodo skušali uničiti vso resnico, vsebovano v evangeliju mojega Sina Jezusa. Vaš govor bo kakor dvorezen meč:

Seul, Koreja – 22. oktobra 1996: Don Štefan Gobbij s kardinalom, ki vodi binško dvorano.

razkrinkal bo zablodo in branil resnico.

V eni roki boste imeli rožni venec, v drugi pa križ mojega Sina, h kateremu boste pritegnili toliko več duš, kolikor silnejša in odločilnejša bo bitka.

Sveti Duh vas bo napolnil z ognjem svoje prečiste luči, da boste pregnali vso temo zablode. Po vas bo nazadnje zmagala Resnica.

Drugi bodo poklicani v podporno črto. Morali bodo veliko moliti in trpeti. Številne od teh bom morala prositi za veliko trpljenje, tako veliko, da bo doseglo vrhunec z daritvijo življenja. V tolažbo bodo uživali mojo nenehno in izredno navzočnost. Moje brezmadežno Srce bo oltar, na katerem bodo žrtvovani za rešitev sveta.

Moji sinovi duhovniki, zdaj vas kličem z vseh delov sveta. Vsak dobi svoje določeno mesto v tej bitki, ki se je že začela. Mudi se mi. Pustite mi, da vas zberem; vsi odgovorite z 'da'. Tako bom lahko postavila vsakega na njegovo pravo mesto, tisto, ki ga je Mama že pripravila za vas. Samo tedaj bom izpolnila svoj načrt in četa mojih duhovnikov bo pripravljena.«

18. maja 1977

Moja bitka

'Ljubljeni sinovi, prepuščajte se mojemu vodstvu! **Moja bitka se je že vnela. Začela bom napadati**

svojega nasprotnika prav v srce in najbolj bom delovala zlasti tam, kjer se zdaj počuti kakor zmagovalec.

Uspelo se mu je, da vas je zapeljal z napuhom. Vse je znal najbolj bistroumno pripraviti vnaprej. V svoj načrt je pritegnil sleherno področje znanosti in človeške tehnike in je vse preusmeril k uporabi zoper Boga. Zdaj je v njegovi roki velik del človeštva. Z goljufijo je znal pridobiti zase znanstvenike, filozofe, učenjake in mogotce. Zapeljal jih je in stopili so v njegovo službo, da bi delovali brez Boga in zoper Boga.

Tu pa je njegova šibka točka.

Napadla bom Satana, pri tem pa bom uporabila moč malih, ponižnih in slabotnih.

Jaz, 'neznatna Gospodova dekla', bom stopila na čelo velike čete ponižnih ljudi in napadla za boj izurjeno trdnjavo napuhnjencev.

Želim le to, da se vsi moji sinovi posvetijo mojemu brezmadežnemu Srcu, naj postanejo moja lastnina. Tako bom v njih delovala jaz sama. Z njihovo pomočjo se je moja zmaga že začela.

Kaže, kakor da se je Satanu posrečilo, da se je tudi v moji Cerkvi polastil vsega. Počuti se varnega, ker vas je prevaral in zapeljal:

- z zmotami, ki so se povsod razširile in jih razglašajo celo številni moji ubogi sinovi duhovniki;

Tihi čudeži

Obisk fatimske Marije Romarice je vseslovenski misijon ob srebrnem jubileju naše samostojnosti

Anton Štrukelj

- z nezvestobo, ki si je nadela plašč kulture in posodabljanja; poizkus, da bi evangelizacijo približali času in jo napravili bolj sprejemljivo. Evangelij, ki ga danes nekateri oznanjajo, ni več evangelij mojega Sina Jezusa;

- z grehom, v katerega jih veliko vedno bolj pada in ga opravičuje. Pogosto so se prav duhovniška in redovniška življenja spremenila v prave greznice nečistosti.

Satan želi zavladati kot zanesljiv zmagovalc nad Cerkvijo, za katero se zdi, da se navpično potaplja. Zadel ga bom v srce in bom njegovo zmago zaobrnila v prid zmagoslavja svojega brezmadežnega Srca. Temo, ki jo je povsod razširil, bom uporabila za to, da bom izbrala duše svojih najmanjših otrok in jim podarila svojo luč.

Tako bo prav temina vse prisilila, da bodo iskali rešitve v luči, ki jo izžareva moje brezmadežno Srce. In vse zmagoslavje mojega nasprotnika bo veliko dušam samo pomagalo, da se bodo zatele v moje materinsko Srce.

Svoje duhovnike bom poklicala, da bodo izpričali svojo zvestobo prav do junaštva. Njihov zgled bo podprl mnogo mojih zablodelih sinov, da se bodo vrnili na pot zvestobe.

Svoje ljubljene sinove bom pripeljala do velike svetosti, da bodo zadostili za ves greh sveta. Tako se bo lahko rešilo še veliko izgubljenih otrok.

Zaradi tega se me Satan danes tako zelo boji!

Toda s četo svojih malih sinov sem že na poti. Zaustaviti me ne bo mogla nobena stvar, dokler popolnoma ne zmagam. Tako bo ravno v trenutku, ko se bo zdelo vse izgubljeno, božja Previdnost uresničila v svetu veliko zmago mojega brezmadežnega Srca.

Dalje prihodnjič

Sprejem Marije romarice iz Fatime
Brezje, 12. maj 2016

Foto Radio Ognjišče

Ob sprejemu fatimske Marije Romarice na Brezjah, zvečer pred godom fatimske Matere božje, je nadškof Stanislav Zore v pridigi rekel, da si želi vsaj tri sadove tega Marijinega obiska v Sloveniji: spreobrnjenje grešnikov, poglobljeno osebno molitev in molitev za druge. Še isti večer mi je eden od romarjev sporočil: »Nepozaben večer. Nepozabno doživetje. Zdi se mi, da se je danes res zgodil čudež v mojem življenju.«

Petmesečni obisk fatimske Marije Romarice je vseslovenski misijon ob srebrnem jubileju naše samostojnosti. Nepretregana molitev noč in dan: »bodi polna, bodi glasna, bodi mila, bodi jasna vernih hvala in radost«. Seveda je poleg skupnega češčenja potrebna tudi sveta tihota, da se vsak posameznik lahko osebno pogovori in izroči božji Materi. *Mariji iz-*

kazovano češčenje je najvarnejša in najkrajša pot, ki nas privede v konkretno bližino h Kristusu. Blaženi Lojze Grozde, goreč Marijin častilec, je skušal tudi druge pridobiti za Marijo. Končno je dosegel palmo mučeništva v službi fatimske božje Matere!

Božji služabnik Anton Strle se je ves izročil Kristusu po Mariji: »Po Marijinih rokah se vsega darujem Jezusu Kristusu, da bom potrpežljivo nosil svoj križ vse dni življenja – to je po vseh vodilih življenja moje zadnje vodilo.« *Posvetitev slovenskega naroda Mariji je označil za dejanje izredne pomembnosti.*

Slovenski škofje so 21. januarja 1992 sklenili, da po mednarodnem priznanju Republike Slovenije posvetijo slovenski narod Mariji. Skupno dejanje posvetitve vsako leto obnavljamo na slovesni praznik Marijinega vnebovzjetja,

15. avgusta. »Zgodovina slovenskega naroda z vsemi sončnimi in senčnimi stranmi je hkrati zgodovina slovenske vernosti. V njej je imela posebno vlogo božja in naša Mati Marija. Versko življenje je cvetelo takrat, ko je bila razširjena živa in zdrava pobožnost do božje Matere. Kadar te ni bilo, je med našimi predniki plahnela in ginila tudi vernost. V najhujših stiskah nam je ohranila vero in ljubezen, da smo mogli obstati do današnjih dni ... Posvetitev in izročitev našega naroda Mariji je izraz našega priznanja za vse, kar je storila in še dela za naš narod. Posvetiti se Mariji pomeni priznati njeno poslanstvo v zgodovini našega naroda. Kdor pozorno presoja dogajanje naše pretekle zgodovine in kdor danes v luči vere gleda in spremlja življenje naših ljudi, bo ugotovil, da bdi nad našim narodom njena materinska ljubezen. S posvetitvijo se izročamo v varstvo nebeški Materi.«

Nato škofje preroško ugotavljajo: »Vsa Evropa se danes odloča za svojo novo prihodnost in stoji pred izzivom za novo in vnovično odločitev za Boga ter za vnovično srečanje z Jezusom Kristusom in njegovim naukom. Želimo se vrniti v Evropo sv. Benedikta, ki je po besedah bl. Pavla VI. prinesel Evropi križ (krščanstvo), knjigo (kulturo) in plug (gospodarski napredek). Želimo se vrniti v Evropo svetih bratov Cirila in Metoda, ki sta našemu narodu prinesla krst in abecedo, vero in književnost. S tem sta mu zagotovila prihodnost in napredek. Naš narod je bil krščen. Tega dejstva ne moremo več odmisli. Krst nas je uvrstil med kulturne narode Evrope. Naša izročitev Materi božji pomeni po Mariji izročitev Bogu in Jezusu Kristusu.

Znova izbiramo in sprejemamo krst Jezusa Kristusa, našega Odrešenika. Posvetitev je torej naš veliki povratek in vrnitev domov k Materi. S posvetitvijo se naš narod po žalostnih in bridkih preizkušnjah odpadov, odklonov, izgubljenosti in ateizma vedno znova vrača k Bogu in h Kristusu.«

Devica Marija je prišla iz nebes, da bi spomnila na evangeljske resnice, ki so vir upanja za človeštvo, ki je pozabilo na ljubezen in odrešenje. Fatimsko sporočilo v bistvu ne meri na različne pobožne vaje, ampak na temeljni odgovor. **To je: stalno spreobračanje, pokora, molitev in tri božje kreposti: vera, upanje in ljubezen.**

Sv. Janez Pavel II. je bil ob atentatu 13. maja 1981 na meji smrti. Svojo rešitev je pripisal Mariji: »Materinska roka je vodila pot krogle in je papežu, ki se je bojeval s smrtjo, dovolila, da obstane na pragu smrti.« V zahvalo za rešitev je kot romar prinesel Mariji v Fatimo kroglo, ki je zdaj v njeni kroni.

Papež Benedikt XVI. je 13. maja 2010 Mariji v Fatimi podaril zlato vrtnico. Tudi mi smemo Mariji izročiti svoje veselje in upanje, svoje križe in težave. **Marija pa nam zagotavlja: »Moje brezmadežno Srce bo zmagalo.«** Kaj to pomeni? Za Boga odprto in očiščeno srce je močnejše kot puške in orožje vseh vrst. Zlo ima moč v svetu, to vedno znova vidimo in izkušamo; ima moč, ker se naša svoboda vedno znova pusti odtrgati od Boga. Toda odkar ima Bog sam človeško srce, svoboda za zlo nima več zadnje besede. Od tedaj velja: **»Na svetu boste imeli stisko, toda zaupajte, jaz sem svet premagal!«** (Jn 16,33). Fatimsko sporočilo nas vabi, naj se zaupamo tej objlubi.

Po Družini

FATIMSKI MARIJI

Anton Gričnik

Nad Fatimo božja se vrata odprejo,
Devico Marijo otroci uzrejo,
pred njimi blešči se v svetlobi neba,
pozabljeni vsi so oziri sveta.

Moliti nebeška nam Mati naroča,
to želja je njena iskrena in vroča,
molitev predira sovraštva oblak,
v ljubezni in miru prebiva naj vsak.

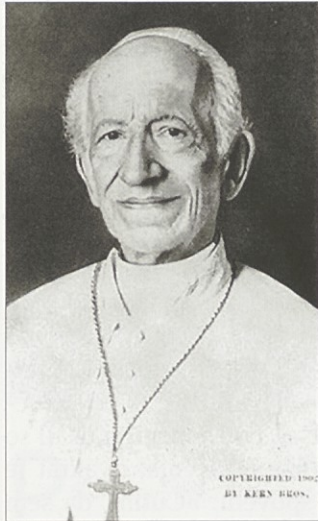
Moliti za grešnike nam priporoča,
to želja je njena iskrena in vroča,
Gospod bo odpustil nam grešnosti zlo,
saj rad bi, da pridemo k njemu v nebo.

Pozdravljena bodi nam, fatimska Mati,
ki bivaš med angeli v glorijski zlati,
ti v miru ohrani Evropo in svet,
odvrni od njega brezbožnosti led.

Sveti nadangel Mihael, brani nas v boju ...

Vsako leto 29. septembra obhajamo praznik sv. nadangelov Mihaela, Gabrijela in Rafaela. Teološko razpravljanje o angelih je samo poudarilo njihovo bivanje in pomen. »Stoje pred Bogom« ima svoje poslanstvo in pomen. Koliko stvari bi morali iztrgati ne samo iz Stare, ampak tudi iz Nove zaveze, če bi črtali njihov obstoj.

Če ima Bog v razdajanju svoje ljubezni tisočere možnosti ustvarjanja, zakaj ne bi bili hvaležni, da je ustvaril tudi čisto duhovna bitja s posebno nalogo.

Papež Leon XIII.

Med tremi nadangeli nam je gotovo najbližji nadangel Gabrijel, ki je naznanil Mariji Božje materinstvo. V današnjih demonskih časih pa še posebno čutimo, kako nam je potrebna silna moč bojevnika sv. Mihaela.

Nadangel Mihael je prvič omenjen v Svetem pismu v Danielovi knjigi. V 12. poglavju beremo: »Tisti čas nastopi Mihael, veliki knez, ki je postavljen nad sinove

tvojega ljudstva. To bo čas stiske, kakršne še ni bilo, odkar so narodi, do tega časa. V tistem času bo rešeno tvoje ljudstvo« (Dan 12,1). Človeštvo doživlja stiske vso svojo zgodovino. Vendar se zdi, da so strahote, ki se zgrinjajo nad človeštvo v zadnjih stoletjih, kvalitativno in kvantitativno drugačne, kar neprimerljive s tistimi iz preteklosti.

Veliki marijanski papež Leon XIII. (1810-1903) je bil prepričan, da se »čas stiske, kakršne še ni bilo«, za Cerkev in človeštvo začne. Do tega spoznanja je ta papež, ki je bil znan kot preudaren intelektualca in ne kot kak lahkovornež, prišel po mističnem doživetju, ki ga je močno prevzelo in zaznamovalo. Dne 13. oktobra leta 1884 (na isti dan kot se je 33 let pozneje zgodil v Fatimi sončni čudež) je imel videnje. Zaupal ga je svojemu spovedniku. Ta ga je pozneje z dovoljenjem razodel kardinalu Petru Boettu, ki ga je tudi objavil.

Tega dne (13. oktobra 1884) je papež po sv. maši ostal v kapeli še pri maši, ki je sledila njegovi. Med to sv. mašo se je zamaknil in samo on zagledal prizor, ki ga je pretresel. Postal je mrtvaško bled. V trenutkih mističnega zamaknjenja je zagledal zemljo, ki se je odprla kot granatno jabolko. Iz razpoke se je dvignilo na milijone demonov, ki so se razpršili po vsej zemlji, širili

zmote, netili vojne, upore in revolucije. Zemljo, ki je bila polna mrličev, tako da se mu je zdelo, da se utaplja v krvi, je zagnila gosta, črna megla.

Temu prizoru je sledil drugi, prav tako pretresljiv. V videnju je zagledal baziliko sv. Petra, središče krščanstva, proti kateri se je zagnalo krdelo hudobnih duhov. Cerkev je stresel močan potres in zdelo se je, da se bo zrušila. Papež je v strahu vzkliknil: »Ali ni nobene rešitve za sveto Cerkev?« Tedaj pa je zagledal nadangela Mihaela, kako se spušča iz nebes in se začne bojevati proti demonom. Premagal jih je in pognal nazaj v zemeljsko razpoko, ki se je nad njimi zaprla. Zemlja je posesala kri, gosta megla se je umaknila in nastal je lep, svetel, miren dan. Tedaj je zaslišal glas, ki mu je naznanil: »Vse to se bo zgodilo pod vladanjem naslednjih papežev.«

Po koncu videnja se je papež takoj odpravil v svojo

S spleta

delavno sobo, sedel k pisalni mizi in napisal dve molitvi: »O Bog, ti naše pribežališče« in nam bolj znano »Sveti nadangel Mihael, brani nas v boju.«

Že leta 1886 je papež Leon XIII. določil, naj se v vsej Cerkvi po vsaki sv. maši kleče zmoli tudi molitev k nadangelu za varstvo pred hudobnimi duhovi. Liturgična reforma po drugem vatikanskem cerkvenem zboru je žal na to mogočno molitev 'pozabila'.

Sveti papež Janez Pavel II. se je že kot kardinal zavedal, da stoji svet in Cerkev pred največjim duhovnim spopadom v svoji zgodovini. Še bolj je to čutil kot papež. V govoru na trgu sv. Petra je 24. aprila 1994 priporočal, naj ne pozabimo na molitev v čast nadangelu Mihaelu. »Ta molitev nas bo utrdila v duhovnem boju ... Na ta boj nas opozarja knjiga Razodetja, ko nam postavlja

pred oči podobo svetega nadangela Mihaela (Raz 12,7). Gotovo je papež Leon XIII. mislil na to, ko je v celotni Cerkvi uvedel posebno molitev k svetemu nadangelu Mihaelu.«

Prevedel in priredil **Franc Kavaš SDB**
Iz *Glasnika Kraljice miru*

»Sveti nadangel Mihael, brani nas v boju; bodi nam v pomoč zoper zlobnost in zalezovanje hudobnega duha. Ukroti naj ga Bog, ponižno te prosimo. In ti, vodnik nebeške vojske, satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, z Božjo močjo v pekel pahni. Amen.«

IZ SLOVENIJE

Birmanec

Binkoštna resnična zgodba

Marjan Pogačnik

Prvič sem ga videl v tej kapeli. Moški v poznih tridesetih letih je sedel zraven mene, zdelo se mi je, da moli globoko in zavzeto. Ko smo odhajali, sem ga nagovoril. »Ne vem, ali zares verujem,« je dejal in dodal, da je bil zgolj krščen in da je doslej živel kot nevernik.

Razgovoril se je in po tem, kar mi je povedal, sem imel vtis, da se ga je Bog že dotaknil. »Res je, kadar molim rožni venec, doživljam poseben mir.« Hm, zanimiv »nevernik« - ki moli rožni venec. Potem sva se srečala še nekajkrat, pogovarjala sva se o marsičem, o službi, stanju sveta, njegovi družini (je oče desetletne

deklice), največ pa o veri.

Njegova verska pustolovščina se je začela, ko je na medmrežju naletel na dokumentarce o Marijinih prikazovanjih v Fatimi in si jih ogledal. Rekel si je:

»In če je to res?« Tvegala je in začel miselno predpostavljati, da

Bog je. Začel je moliti eno desetko, zatem še drugo in nekaj se je spremenilo. Začutil je globok mir. Na skrivaj je več mesecev vztrajal v iskanju. Odločen,

kot je, je želel iti naprej. Enega od patrov je vprašal, kakšna je pot do birme.

Neke sobote, ko mu je bilo težko, se je razgovoril o razvadah, ki ga vlečejo k tlom, a se mu jih ne uspe znebiti. Na primer kajenje, pa še kakšna druga odvisnost. Kasneje me je vprašal, ali sem bil šokiran nad tem, kar mi je zaupal. »Bil sem presenečen,« sem mu odvrnil. »A Bog nas gre iskat tja, kjer pač smo. Kot Jezus sam pravi, je prišel rešit in iskat,

kar je izgubljeno.«

Naslednjič mi je navdušen povedal, da bo birman še letos. V pripravo je odšel na večdnevno romanje. Ko se je vrnil, mi je pripovedoval o milosti, ki jo je močno izkušal, pod sončnimi očali so tekle solze očiščenja, dvakrat je bil pri spovedi. »Čutim, da sem nov človek,« je rekel žareč in ponazoril: »Poskušal sem nehati kaditi pred enim letom, a ni šlo. Zdaj nimam več nobene želje po cigaretah, smrdi mi. Petdesetkrat na dan rečem Bogu: 'Hvala'. Prosim ga, da bi bil njegov prijatelj in njegovo orodje, da bi bil on v središču in me osvobodil egoizma.« V mestni četrti, kjer živi, je že stopil do župnika in mu rekel, da bi se rad vključil v življenje župnije.

Tako kot Marija, ki ga je pripeljala k Jezusu, je za binkošti pričakoval Svetega Duha: na ta praznik je bil birman. Eden izmed dveh odraslih ob dvanajstih najstnikih. Zakaj to pripovedujem? Iz veselja nad njegovim novim veseljem, ki ga je našel v Jezusu. Tako kot je Kristus spremenil vodo v vino, lahko tudi spremeni življenje.

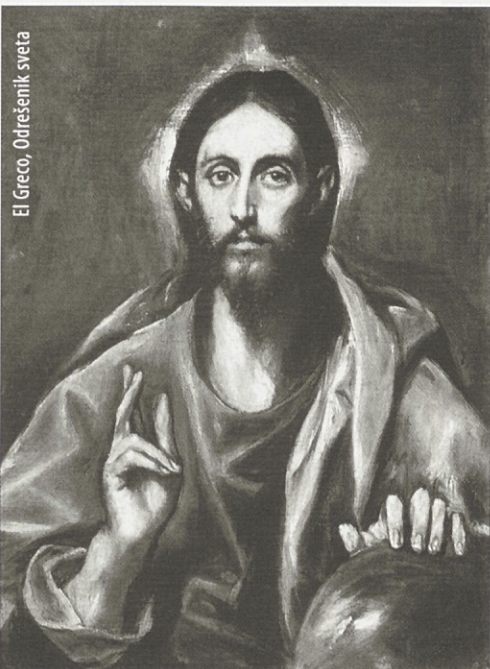
Iz Družine

PO VSTAJENJU

Alojz Rebula

El Greco, Odrešenik sveta

Potem ko je Jezus vstal v novo življenje, nikakor ni spremenil življenjskega sloga, v katerem je živel pred vstajenjem. Kakor ni bilo v tistem času nobene razkazovalnosti, tako je ni bilo niti po dogodku velike noči. Po naši men-

taliteti bi se bil moral vstati Gospod najprej maščevalno prikazati svojim sovražnikom, ki so ga bili umorili. V svoji slavi bi bil moral nastopiti v velikih mestih tedanjega časa, v Antiohiji, Aleksandriji in prav posebej v prestolnici, v Rimu. Tam bi se bil lahko predstavil Avgustovemu nasledniku, mrkemu cesarju Tiberiju, in mu mogoče ponudil kot novo državno religijo svoje krščanstvo. Nič takega se ni zgodilo, prej nasprotno, kar je kazalo bolj na samoprikrivanje kot na samorazkazovanje. In komu se je prikazal? Magdaleni na vrtu, apostolom, skritim v zaklenjeni dvorani ali zaposlenim z ribolovom. Še posebej se je razkril, ampak sprva kot neznanec, učencema na poti v Emavs. Skratka: tudi vstali

Kristus, ki bi lahko blestel v Očetovi slavi, nastopa z isto naravnostjo in skromnostjo, kakor je nastopal v času svojega oznanjevanja.

Njegovega sloga so se morali navzeti njegovi učenci, začeni s svetniki. Toda iz zgodovine vemo, da je

bil dejansko ta slog tudi značilen za njegovo Cerkev.

Ni težko naštetih vrsto velikih ponižanj, skozi katera je šla ta Cerkev vse do danes: tri stoletja katekumenske ilegale, veliki vzhodni razkol, ki je Cerkev razpolovil na dvoje, vrsta pojavov protestantizma, moderna doba, ki hoče Cerkev čedalje bolj odriniti na rob družbe, Kristusa pa čedalje bolj zabrisati v zavesti človeštva.

Velik dokaz za to je že pri našem slogu datiranja. Iz datumov je bilo treba izriniti Kristusa, kot so naredili komunisti, in namesto njegovega imena dati abstraktno »štetje«. To sramovanje Kristusovega imena se je v znanstvenem jeziku začelo vrvati celo nekaterim katoliškim piscem. Odveč se je spraševati, kolikokrat naletimo na Jezusovo ime v naših medijih in še posebej v našem tisku. Jezus iz Nazareta je pojav, ki ga moderna civilizacija tem težje prebavlja, čim bolj postaja tehnično samovšečna. Za tiste pa, velike privilegirance, ki jim je dano verjeti Vanj, ostaja Jezus iz Nazareta učlovečeni Bog, z vso veličino svojega bolj skritega kot izkazanega božanstva.

Iz Družine

ZGODOVINSKI DOGODEK:

ORGANIZACIJA ZDRUŽENIH NARODOV ZAŠČITILA DRUŽINO, MATERINSTVO IN OČETOVSTVO!

27. junija 2016 je Svet za človekove pravice pri generalni skupščini OZN potrdil besedilo **RESOLUCIJE O ZAŠČITI DRUŽINE**. Gre za pomemben dogodek, saj gre za doslej v dokumentih OZN najbolj jasno opredeljen pomen družine za družbo, kar se je vse do pred kratkim sicer razumelo kot samoumevno in se zato

ni tako jasno zapisalo. Kako so homoseksualni aktivisti to domnevno pravno praznino v mednarodnih dokumentih zlorabili, smo občutili poleg drugih držav tudi v Sloveniji.

32 držav glasovalo za zaščito družine, 12 držav nasprotovale zaščiti družine, 3 vzdržane.

Svet za človekove pravice pri OZN, je podprl družino, pomen materinstva in očetovstva ter priznal

njun poseben pomen za razvoj in obstanek civilizacije.

Vlada Mira Cerarja znova razočarala državljane: glasovala je proti družinski resoluciji OZN!

Slovenija si pod vlado Mira Cerarja še naprej koplje demografsko jamo. Medtem ko beležimo v Sloveniji število rojstev, ki ne zagotavlja obnavljanja prebivalstva, si Miro Cerar z ekipo privošči, da v skupščini OZN glasuje proti resoluciji, ki daje poseben po-

men družini in jo štiti. Razumi, kdor more?!

Ministrstvo Anje Kopač Mrak je dokazano najbolj protidružinsko ministrstvo, kar ga je Slovenija v 25 letih imela. Anja Kopač Mrak žal zavrača vsakršen dialog s civilno družbo in samovšečno vztraja pri spornih odločitvah v zadevah družinske politike, tudi v primeru koroških dečkov, saj je še vedno gluha za **vsa opozorila o kršenju človekovih pravic** in želji dečkov, da se vrne v družino babice in dedka.

Vlade Anglije, Švice in Norveške skušale vsiliti ideologijo spola, s čemer bi promovirale homoseksualnost, biseksualnost, transeksualnost in temu podobnemu.

V večini držav članic OZN raste zavest o pomenu družine, materinstva in očetovstva. LGBTQ aktivisti pa s svojo ideologijo spola, ki ne priznava ne naravnega ženskega in moškega spola ter spodbuja k menjavanju spola in spolnih usmeritev, zaenkrat še obvladuje del držav tako imenovanega zahodnega sveta ter nekaj latinskoameriških. Ob sprejemanju te resolucije so se za najbolj ideologiji spola podvržene pokazale vlade Švice, Anglije in Norveške, ki so s svojimi radikalnimi protidružinskimi predlogi sprožile nasprotovanje velike večine držav.

Pomembni poudarki resolucije:

- priznanje družine kot temeljne celice družbe in naravnega okolja za rast in razvoj njenih članov, posebej še otrok, ki potrebujejo posebno zaščito in skrb,

- priznanje družine kot temeljnega prostora socializacije in njenega pomena za družbo in državo,

- potrditev materinske in očetovske skrbi, ki zagotovita najboljše okolje za rast in razvoj glede na otrokovo starost in zmožnosti,

- priznanje družinam, da so pomemben prostor socialnega povezovanja in medgeneracijske solidarnosti,

- priznanje družini za prenos kulturne identitete, tradicije, moralnih vrednot in dediščine družbe,

- poziv državam, da vodijo takšno družinsko politiko, kjer bodo revnejši in ovirani še posebej zavarovani,

- pomen vloge visokega komisarja za človekove pravice pri OZN, ki skrbi, da se konvencija o zaščiti družine izvaja v vseh državah.

Zdrav razum je v OZN zmagal. Naj zmaguje tudi v Sloveniji. Prva priložnost je bila, da nekaj naredimo za večje spoštovanje družine in starih staršev v Sloveniji, udeležba na protestu pred ministrstvom za vrnitev velenjskih dečkov babici in dedku, ki je bila v sredo, 6.7., ob 16,30.

»Bog nas prosi za pobožnost do treh Src«

Itapiranga je v državi Amazonas, Brazil. 2. maja 1994 se je tam začela prikazovati Devica Marija, Jezus in tudi sv. Jožef, in sicer gospe Mariji del Cármen in njenemu sinu Edsonu Glauberju. Prikazovanja, ki se nadaljujejo do današnjega dne, je monsinjor Carillo Gritti, škof iz škofije Itapiranga, uradno proglasil na binkoštni praznik, 31. maja 2009, za avtentična.

Po uradni proglasitvi verodostojnosti teh prikazovanj, je škof posvetil kip Device Marije; vsak mesec se vrača na prvo soboto v ta kraj, da mašuje v navzočnosti številnih duhovnikov in tisočev romarjev.

Edson Glauber komentira prikazovanja takole: "(...) Ljubezen je združila Srce svetega Jožefa z Marijinim Srcem. To je sveto zedinjenje, sveta zakonska zveza ljubezni. Marijino Srce pa je povezano tudi z Jezusovim Srcem, Srcem Božjega Sina, ki ga je ona nosila pod srcem. Tako so najtesneje povezana vsa tri sveta Srca. Sam Bog nas prosi za pobožnost do teh treh Src (...)"

Takrat ste se lahko tudi prijavili kot prostovoljci za pomoč pri zbiranju podpisov za priznanje pomena starih staršev v družini otrok, ki jih je Gibanje za otroke in družine začelo zbirati s 1.9.2016.

Koalicija za otroke gre! - 24kul.si

“Vsako Marijino prikazovanje na svetu predstavlja nek vidik; vsa različna njena prikazovanja so del Božjega načrta v pomoč nam, da bi se mogli pripraviti **na zadnje čase**” (Ne na konec sveta! - Ur.).

www.mariedenazareth.com

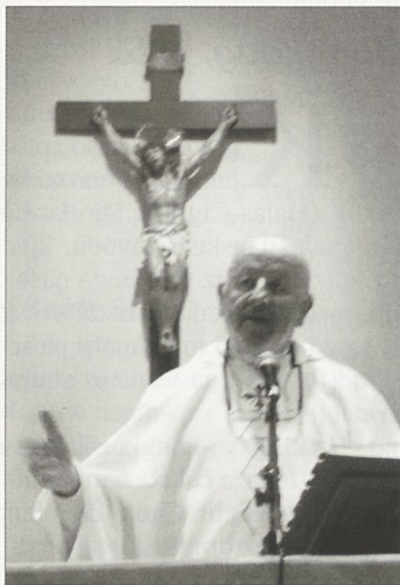
Novica o prikazovanju Svete Družine v Brazilu, potrjenem od krajevnega škofa, je važna in vredna komentarja. Ta primer spominja na videnje treh pastirčkov v Fatimi pri šestem prikazanju naše Gospe, 13. oktobra 1917. Ko je naša Gospa izginila v neizmerni daljavi neba, so Lucija, Jacinta in Francek videli ob soncu **svetega Jožefa z Detetom Jezusom in našo Gospo v beli obleki z modrim plaščem. Zdelo se je, da sv. Jožef z Detetom Jezusom blagoslavlja svet z roko v obliki križa.** Tako vidimo, da je bila posebna vloga Svete Družine za svet v prihodnosti napovedana že v Fatimi. – Ur.

Slika: S Spleta

Gospod Jure Langus, salezijanec - zlatomašnik

Jelka Potočnik Verbic

Dne 13. avgusta je salezijanec Jure Langus praznoval 50. obletnico duhovništva. Posvečen je bil v duhovnika 13. avgusta 1966 v kordovski katedrali, skupaj z lepo skupino drugih salezijancev. Novo mašo je daroval naslednji dan. Z njim sta somaševala njegova brata duhovnika Janez in Primož Langus, ob spremstvu njihove mame, sester in bratov.

Jure Langus je bil rojen 12. marca 1939 v Ljubljani. Je deseti otrok v družini Langus. Očeta Jožeta Langusa so ubili komunisti leta 1945 (se ne ve kako, in kje je pokopan); mama Antonija se je s štirimi najmanjšimi otroki podala v begunstvo čez Ljubelj. Takrat je Jure imel šest let. Skozi tri leta so živeli v taboriščih v Vetrinju, Spittalu, Senegaliji in Barletti. Končno so iz Nemčije z ladjo G. Stewart prišli v Argentino.

Jure je imel takrat že devet let. Mama ga je poslala v šolo Sagrado Corazón (Hermanas de la Miseri-

cordia), v San Martinu, kjer se je naselila s štirimi otroki v bližini njenih drugih otrok, ki so bili že poročeni. Po posredovanju č. g. Mernika je mama poslala Jureta in Primoža v salezijanski kolegij Maria Auxiliadora v Bernal. Tam sta živela kot gojenca in ob koncu tedna so ju obiskovali domači. Jure je tam dokončal osnovno in srednjo šolo, in potem stopil v bogoslovje.

Študiral je filozofijo in teologijo v Córdoba in med tem poučeval v aspirantatu. Tako je prišlo do posvečenja, na katerega se je pripravljaval z velikim veseljem. Marija mu je pri Bogu izprosila to milost, kot jo je izrazil v svojem geslu: “Velike reči mi je storil Vsemogočni”. Medtem je tudi naredil strokovne študije vzgoje, tehnike za vodstvo mladine in splošnega šolstva. Študiral je metodologijo in didaktiko za vzgojne vede na univerzi Kennedy, in jih dokončal kot licenciado leta 1975. Vse to in njegovo duhovništvo ga je postavilo na vodilna mesta v salezijanskih šolah, pri vodstvu mladine, predavatelj družinske problematike in celo regionalni duhovni asistent skavtov.

Bil je direktor osnovne šole Sagrado Corazón v La Plati do leta 1982. Kot župnik v General Pico, v La Pampi, tri leta. Vrnil se je v La Plati, v šolo Sagrado Corazón kot koordinator mladinske pastorale za Urugvaj in Paragvaj. In od tam spet v Gral. Pico kot uradni predstavnik salezijancev.

Pozneje je bil precej let v Mar del Plati. Tam se je posvetil skavtstvu in skupaj s starši ustanovil: Ciclo de formación del explorador. Vedno je imel dober stik s svojimi farani, katerim je bil dušni pastir in svetovalec. Vodil je veliko duhovnih vaj

za mladino, skavte in profesionalce v Argentini, Urugvaju in Paragvaju.

Jure Langus je tudi nekajkrat potoval v Slovenijo, kjer je obiskal svoje bratrance. Z njimi je lahko orisal družinsko drevo po očetu Jožetu Langusu. Teh bi lahko skupaj naštel čez dvajset. Na pobudo svojih sobratov salezijancev je napisal v španščini knjigo: »Jurček«, ker mu niso verjeli, kakšne otroške spomine je imel iz taborišč. Ta knjiga je bila tudi prevedena v slovenščino.

Zlato mašo je ponovil na vseh krajih, kjer je deloval v petdesetih letih duhovništva. Končno še za vse domače, dve sestri, nečake in pranečake. Orisal nam je na kratko svoje bogato duhovniško delo v simboličnem pogovoru s svojo štolo, ki ga je vedno spremljala. Podelil nam je poseben blagoslov, blagoslovil ponovno poročne prstane in podobo Brezjanske Marije Pomagaj, katero bo odnesel s seboj v Tierra del Fuego, kjer sedaj deluje. Čutili smo, da po milosti božji uresničuje v svojem življenju, kot je zapisano v njegovem geslu: "Velike reči mi je storil Vsemogočni."

Modri izreki

Nikar ne jadikuj, kako globoko je padel svet; poskušaj ga dvigniti tako, da dvigaš samega sebe.

Thomas S. Eliot

+++

Najlepše darilo za mladega človeka ni knjiga, ampak nasvet, kako naj jo bere.

Johann Gottfried Herder

DR. JANEZ JANEŽ – Utrinek Božje dobrote

Zvestoba Kitajcem

Tone Ciglar

Hongkong, 1952

»**K**itajska sanja, da bo gradila lepšo prihodnost brez takih ljudi« (Halas-Ciglar). Dr. Janež pa v salezijanskem zavodu, kjer so se izgnanci iz Čaotunga naselili, razmišlja, kako bi ostal zvest Kitajski. Mnogi misijonarji pa so se od tu razšli na vse štiri strani sveta.

»Na kitajsko-hongkonški meji sta dr. Janeža čakala kamilijanca p. Pastro in br. Caon. Že takoj po prvem pozdravu sta ga povabila, da bi šel z njima na Tajvan. Pater Crotti, ki je že vodil novo bolnišnico na Tajske, pa mu je poslal telegram in ga povabil v Bangkok. Msgr. Keréc se mu je za vse lepo zahvalil in mu dejal: 'Tu vam dam, kolikor imam denarja, uredite si, kakor veste in znate. Jaz vam ne morem več pomagati.'« Tako pričuje Majcen.

Dr. Janež piše iz Hongkonga: »Počivam, uživam velikodušno gostoljubnost salezijancev in včasih prebiram knjige. Med temi imam tudi Sodobno kirurgijo. V njej avtor med drugim piše tudi tole: <Lord Moynihan je rekel: kirurg mora imeti orlovsko oko, žensko roko in levje srce. Sam pa bi dodal še: osebnost, ki v bolniku vzbuja upanje in zaupanje.> Podpisani misijonski zdravnik misli, da morda ne bi bilo napačno k vsemu temu dodati še vero v Boga, pa je potem tako kot sem čital, ko sem na univerzi vzel v roke prvo kirurško knjigo, v kateri pravi Garre: 'Medicinec je

najsrečnejše bitje na svetu; Boga vidi po stvarstvu sprehajati se in sme z Njim slaviti nedeljsko jutro stvarjenja!» (KM 1952, 289).

»Za dr. Janeža je bilo vprašanje, kam naj sedaj gre, življenjskega pomena. Pa naj Bog odloči, si misli. Kjer mi bodo prvi poskrbeli dovoljenje, tja pojdem. Kocka je padla na Tajvan. Vesel je bil, da bo tako mogel spet biti med Kitajci« (Majcen).

Priskrbeli so mu vatikanski potni list. Že po mesecu in pol je bil na ladji, ki je plula na Tajvan, kamor je prišel 15. junija. Potnega lista potem ni nikdar več potreboval. Prve dni oktobra 1990 je zaprosil le še za potni list za nebesa.

Dalje prihodnjič

LJUBI, potem pa delaj, kar hočeš.

Sv. Avguštin

NOVICE IZ KATOLIŠKEGA SVETA

Iz Glasnika Kraljice miru

Brez Marije ni Cerkve

13. maja 2016 se je sv. oče Frančišek srečal z združenjem 800 vrhovnih predstojnic ženskih redov. Papež jim je spregovoril o vlogi žensk v življenju Cerkve. Posvaril jih je pred skušnjavo feminizma in še močnejšo skušnjavo klerikalizma. Na koncu je papež Frančišek poudaril, da Cerkve ne bi bilo brez binško. In potem je pristavil: »Pa tudi brez Marije ni Cerkve, zato je vsaka Bogu posvečena žena ikonca Cerkve.«

Samo ponižna molitev prodre v Božje Srce

Dne 1. junija 2016 je sv. oče Frančišek pri splošni avdienci razmišljal o molitvi farizeja in molitvi javnega grešnika. Pri tem je dejal: »Molitev napihnenca ne pride do Božjega Srca, ponižnost nesrečnika pa njegovo Srce na stežaj odpre. Bog ima neko slabost: slabost do ponižnih. Pred ponižnim srcem Bog docela odpre svoje Srce. To je ponižnost, ki jo je Devica Marija takole izrazila v Magnifikatu: Ozrl se je na ponižnost svoje dekle ... iz roda v rod traja njegovo usmiljenje do tistih, ki se ga bojijo. Naj nam ona, naša mati, pomaga moliti s ponižnim srcem. In mi trikrat ponovimo tisto lepo molitev: Bog, usmili se mene, ubogega grešnika!«

Molimo tudi za spreobrnjenje Judov

Eden izmed najvplivnejših kardinalov je v zadnjem času vsaj dvakrat javno izjavil, da je dolžnost kristjanov širiti evangelij tudi med muslimani, med judi pa ne. Tako je na neki konferenci na univerzi v Cambridgeu dejal o judih: »Kristjani bi morali gledati na judovstvo kot na mater, in ne smejo poskušati spreobračati jude.« Toda prvi papež, apostol Peter, je v svojem govoru v templju (Apd 3, 12-26) poudaril, da je Bog v osebi Jezusa Kristusa obudil mesija najprej za Jude, v Jopi pa je v videnju spoznal, da ne le za jude, ampak za druge, torej za vse. Namenjenost evangelija vsem narodom, tudi judom, je odločno podčrtal kardinal Giacomo Biffi, ki je leta 2001 dejal: »Osnovna dolžnost Božjega ljudstva in naloga vsakega krščenega je, da oznanja Jezusa iz Nazareta, Božjega Sina, ki je za nas umrl in vstal, ter pove, da je njegovo oznanilo nujno za odrešenje. To je natančno Gospodovo naročilo, ki ne dopušča nobenega odstopanja. Jezus nam ni rekel: Oznanjajte evangelij vsem ljudem, razen muslimanom, judom in dalajlami.«

Klečanje pri sv. maši in o tišini

Na javnem zasedanju Sacre Liturgie U.K. dne 5.7.2016 v Londonu je kardinal Robert Sarah, ki ga je sv. oče imenoval za prefekta Kongregacije za bogočastje, spregovoril tudi o klečanju pri sv. maši in o globokem pomenu tišine. Poudaril je: »Pomembno je tudi klečanje v trenutkih spremenjenja (razen v primeru bolezni). To dejanje adoracije s telesom nas dela ponižne pred našim Gospodom in Bogom. Že ta drža sama je molitev. Kjer sta klečanje in adoracija izginila iz liturgije, ju morajo obnoviti, zlasti za prejem našega svetega Gospoda v svetem obhajilu. Dragi očetje (verjetno škofje; op. prev.), kjer je to mogoče in s pastoralno modrostjo, o kateri sem govoril prej, poučite svoje ljudi o tem lepem dejanju spoštovanja in ljubezni. Ponovno poklekimo v adoraciji in ljubezni pred našim evharističnim Gospodom!« O pomenu tišine pa je kardinal dejal: »Zagotoviti moramo, da bo adoracija središče našega obhajanja liturgije. Prepogosto ne napravimo koraka od slavja k adoraciji, in če tega ne storimo, se bojim, da morda pri liturgiji nismo sodelovali popolnoma, notranje ... Če nikoli ne molčim, če mi liturgija ne daje nobenega prostora za tiho adoracijo in kontemplacijo, kako potem lahko častim Kristusa, kako se potem lahko z njim povežem v svojem srcu in v svoji duši? Tišina je zelo pomembna – in to ne samo pred liturgijo in po njej.«

Leta 2017 dve obletnici

Bliža se leto 2017, ko bomo praznovali 100-letnico prikazanj Device Marije v Fatimi, obenem pa bo tedaj minilo 500 let, odkar je nekdanji redovnik Martin Luter povzročil, da je prišlo leta 1517 do največjega cerkvenega razkola na Zahodu. O tem razkolu je prefekt Kongregacije za nauk vere kardinal Gerhard L. Müller zapisal v svoji knjigi »Poročilo o upanju«, ki je pred kratkim izšla v španščini, pripravlja pa se tudi že več prevodov v druge jezike: »Mi katoličani nimamo nobenega razloga, da bi praznovali 31. oktober 1517, to je datum začetka reformacije, ki je privedla do razkola v zahodnem krščanstvu. Če smo prepričani, da se je Božje razodetje v celoti in nespremenjeno ohranilo po Svetem pismu in cerkvenem izročilu v nauku vere, zakramentih, v hierarhični zgradbi Cerkve po Božji volji, to je v Cerkvi, utemeljeni na redu svetega posvečenja, se ne moremo strinjati, da obstajajo zadostni razlogi za ločitev od Cerkve. /.../ Da bi protestanti opravičili svojo ločitev, so papeža ... celo razglasili za antikrista. /.../ Protestanziranje Katoliške Cerkve ... nas ne le ne more spraviti s protestanti, ampak nam ne more niti omogočiti srečanja s Kristusovo skrivnostjo.«

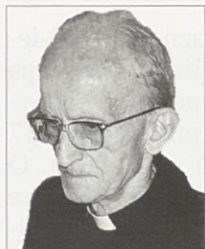
Križem po svetu in času

Kot misijonar Baraga, ki je bil rojen 29. junija 1797 v trebanjskem gradu, pa je bil na istem gradu 13. decembra 1921 rojen tudi slovenski duhovnik Milan Povše, dolgoletni dušni pastir v San Bernardu in župnik v Mar de Ajó. O njem so župljani iz mesta Mar de Ajó (366 km južno od Buenos Airesa) soglasni v želji, »naj bi svetniško življenje obrodilo sadove v nebesih in na zemlji«. On sam je zapisal, »da ohranja upanje na dosego večne domovine«.

Sveti red trinitarcev (Trinidad), ustanovljen že l. 1198 za odkupovanje ujetih kristjanov iz sužnosti iz severnoafriških berberskih pokrajin, je l. 1580 rešil iz ujetništva za 500 dukatov svetovnega genija **Miguela de Cervantesa.** Ko se je vračal iz bitke pri Lepantu l. 1571, je padel v ujetništvo in so ga rešili šele po petih letih.

»Šel sem skozi zapore (ali nekoliko drugače!) pri ustaših, pri esovcih in pri Italijanih, vendar ni bilo nikjer tako nečloveškega ravnanja kakor tukaj v Mariboru!« V spomin na sotrpina dr. Stanka Žaklja je potrdil to o takšnem trpljenju svetniški duhovnik in življenjepisec

Lojzeta Grozdeta, **dr. Anton Strle.**

Janez Pavel II. se je ob obisku Slovenije maja 1996 napotil na Brezje. Bil je vprašal veleposlanika pri Svetem sedežu dr. Štefana Faleža, kaj pomeni Slovencem brezjanska Marija. **Faležev odgovor je bil: »Vse!«** »Potem pa moram iti tja,« je sklenil papež. Šel je na Brezje takoj po sprejemu na brniškem letališču.

Že pred 867. letom sta macedonska misijonarja Konstantin in Metod oznanjala evangelij v jeziku

Slovanov, ki sta ga imenovala slovenski jezik. Knez Kocelj je zato ustanovil prepisovalnico, kjer se je kar sedem let prepisovalo knjige v slovenskem jeziku.

Več kot 1100 let že drži potrditev rimskega papeža o pravilnosti oznanjevanja v domačem jeziku.

Pred drugo svetovno vojno je bila župnija Begunje na Notranjskem v verskem smislu med najboljšimi. Od 1100 faranov je za prvi petek prišlo k maši 90 vernikov. Njihov župnik

Viktor Turk je bil po komunistih ustreljen 24. oktobra 1943. Preko 200 faranov so ubili komunisti na Teharjah, Kočevskem rogu, Krimski jami in drugod. Srce Jezusovo blagoslavlja našo domovino zaradi naših mučencev.

Med drugo svetovno vojno je v ljubljanski bolnišnici prvi uvedel transfuzijo krvi mladi zdravnik kirurg Janez Janež, pozneje slavni misijonski zdravnik na Tajvanu. Sam je osebno tudi dal kri med operacijo kitajskemu bolniku.

Evropska država Luksemburg ima 550.000 prebivalcev, katerih dve tretjini je katoliške vere. Luksemburški parlament je leta 2008 odvzel pooblastila predsednika države vojvodu Henriju, ker ni sprejel uzakonitve evtanazije, smrti bližnjega iz usmiljenja. Pravico do življenja si torej pridržuje večina glasov, ne pa naravno-božje pravo.

Hitler je napadel Jugoslavijo in s tem Slovenijo 6. aprila 1941. Prva žrtev nemške napadalnosti je bil katoliški duhovnik, župnik Martin Gaberc, župnik v Gornji Radgoni. Ustrelili so ga zjutraj prvi dan vojne, 6. aprila. – Tudi ni bilo naključje, ko je 18. aprila 1941 Heinrich Himmler osebno aretirал

župnika Alojza Sunčiča, šel naprej in v Vojniku aretirал župnika Antona Lassbacherja. **Tudi naši komunisti so se spravili najprej nad duhovnike!**

Zbral M.Š.

Rast na Triglavu - Foto FB Rast XLV

SLOVENIJA, ODKOD LEPOTE TVOJE

Majda Godec

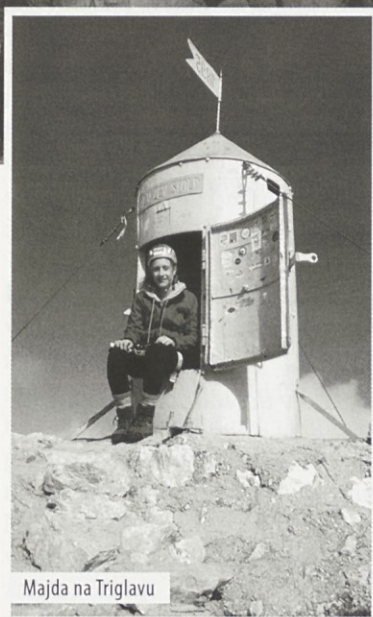
V četrtek, 23. junija, smo z RAST-jo odpotovali v Slovenijo. Končno je prišel dan, ki smo ga vsi tako nestrpno čakali. Po trinajstih urah vožnje smo prispeli v Rim, po dveh urah čakanja pa smo z manjšim letalom prišli v Trst. Ko smo dospeli tja, smo se z avtobusom odpeljali v Slovenijo.

To potovanje s prijatelji je bilo enkratno in čudovito. Čeprav sem že prej bila v Sloveniji, je potovanje s prijatelji drugačno. Z njimi preživljaš različne trenutke in imaš zanimive, včasih zelo smešne dogodivščine. Na tem potovanju se mi je mnogo lepih, nepozabnih trenutkov vtisnilo v srce.

Ko me sorodniki in znanci sprašujejo, kaj mi je bilo najbolj všeč, edini odgovor, ki mi pride na misel je: vse!

To je res težko vprašanje. Kako naj si izberem najlepši dogodek, ko pa jih je bilo veliko in je vsak enkrat. Slovenija je zelo lepa dežela in občudujem vso naravo, ki jo ima. V tej lepi deželi sem preživela toliko lepih trenutkov, da je res nemogoče odločiti se samo za enega.

Izlet, ki sem ga zelo uživala, je bil vzpon na Triglav. V torek, 19. julija, smo vstali zelo zgodaj in po zajtrku šli na avtobus. Pripeljali smo se do kraja, kjer smo se srečali z voditelji, ki so nas spremljali vso pot. Predstavili so

Majda na Triglavu

se nam in nam dali opremo, ki smo jo potrebovali, ko smo morali plezati. Potem smo začeli hoditi. Pot je bila dolga, a čas je hitro minil, ker smo se pogovarjali in zelo zabavali. Med potjo sem občudovala prekrasne razglede in čeprav sem slikala pokrajino, se veliko lepše vidi v živo. Po približno sedmih urah smo prispeli do Kredarice. Tam smo do-

bili večerjo in potem šli spat. Naslednje jutro smo vstali ob petih zjutraj, da bi videli sončni vzhod. Po zajtrku smo se razdelili v skupine in splezali na vrh Triglava. Razgled je bil prekrasen. Šli smo tudi v Aljažev stolp in se fotografirali. Potem smo začeli hoditi navzdol. Za kosilo smo dobili okusen golaž, ki nam je zelo tekel. Še nekaj ur smo morali hoditi, da smo prišli do avtobusa in potem zaspali.

Od tega potovanja mi bodo ostali krasni spomini.

V zapor so pripeljali mladoletno morilko.

Paznico so opozorili, da je dekle nevarno in naj nikoli ne gre v celico sama.

Ko je paznica pogledala skozi okence v vratih, je videla jetnico, ki je togo zrla v tla. Mirno je odprla vrata, stopila k dekletu, jo stisnila k sebi in jo poljubila.

Jetnica je najprej otrpnila od presenečenja, nato pa začela glasno ihteti.

Čez nekaj časa se je malo pomirila in rekla:

»To je bil prvi poljub, ki sem ga dobila v svojem življenju.«

NEBEŠKI ČLOVEK

Čudovita resnična zgodba kitajskega kristjana Yuna

Paul Hattaway

UVOD

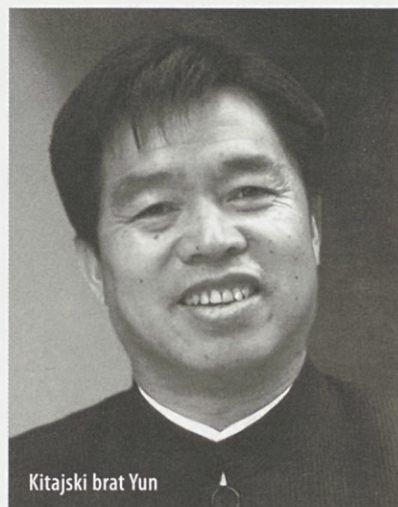
Nekega toplega septembrskega večera se je majhna skupina kristjanov zbrala na bangkoškem mednarodnem letališču, da bi pričakala brata Yuna. Minilo je že več kot osem mesecev, odkar so zadnjič videli njegov nasmejan obraz. Januarja leta 2001 je bil aretiran. V prvih dneh v priporu so ga oblastniki skoraj do smrti pretepli. Pozneje so ga obsodili na sedem let zaporne kazni.

Iz zapora so občasno prihajale novice k njegovim zaskrbljenim prijateljem po vsem svetu. V eni je bilo zapisano: »Bog me je poslal, da bom Njegova priča na tem mestu; tukaj je veliko ljudi, ki potrebujejo Jezusa. V zaporu bom točno toliko časa, kolikor je Bog določil. Ostal ne bom niti trenutka dlje in ne odšel prej. Ko Bog odloči, da je moja služba v zaporu končana, bom prišel ven.«

Čudežno je bil izpuščen iz zapora v dovršenem Božjem trenutku, po sedmih mesecih in sedmih dneh prestajanja svoje sedemletne kazni.

Sedaj smo se zbrali na letališču in upali, da ga bomo videli. Ali bo bolan, utrujen in tih po vsem tem strašnem trpljenju?

Nenadoma se je Yun pojavil na hodniku. Niti malo ni bil takšen! Njegov obraz je bil poln svetlobe, nasmeh se mu je raztezal do ušes. »Slava Bogu! Aleluja!« so bile njegove prve besede. »Slava Bogu!« Prijeli smo se za roke in sklonili glave v hvaležni molitvi, medtem ko so mimo nas

Kitajski brat Yun

hiteli na vkrcavanje zmedeni potniki.

Brat Yun je po vsej Kitajski znan kot 'Nebeški človek'. Vzdevek je dobil po dogodku iz leta 1984, ko oblasti ni hotel povedati svojega pravega imena. Če bi to storil, bi ogrozil krajevne kristjane. Kot odgovor na grožnje in udarce uslužbencev Službe državne varnosti, naj izda svoje ime in domači naslov, je Yun vzkliknil: »Sem nebeški človek! Moj dom je v nebesih!« Verniki, ki so bili še vedno zbrani v bližnji hiši, so slišali njegovo kričanje in vedeli, da jih opozarja na nevarnost. Pobegnili so in se izognili aretaciji.

Iz spoštovanja za pogum in ljubezen do Kristusovega telesa verniki hišnih cerkva na Kitajskem še dandanes Yuna kličejo 'Nebeški človek'.

Yun bo vedno priznal, da v njem obstaja tudi to, kar ni nebeško! Kakor vsi se tudi Yun bori s slabostmi in preizkušnjami in globoko razume, da razen milo-

sti Jezusa Kristusa v njegovem življenju ne velja nič. Nekoč je rekel svoji ženi Deling: »Absolutno nič smo. Ničesar nimamo, s čimer bi se lahko ponašali. Nimamo sposobnosti in nič, kar bi lahko ponudili Bogu. Dejstvo je, da je njegova milost, da nas izbere in uporabi. To ni nič našega. Če se Bog odloči poklicati za svoje namene druge in nas ne uporabi nikoli več, se ne bi smeli nad ničimer pritoževati.«

Osvald Chambers je nekoč napisal: »Če daš Bogu pravico do sebe, bo iz tebe naredil sveti eksperiment. Božji eksperimenti vedno uspevajo.« To je vsekakor resnica za brata Yuna. Odkar je spoznal Jezusa, si je prizadeval, da bi mu sledil z vsem srcem.

V Yunovem življenju so lekciije in izkušnje, ki lahko izjemno opogumijo kristjane po vsem svetu, medtem ko sledijo Kristusu.

Pričevanje brata Yuna prikazuje Božjo zvestobo in dobroto v njegovem življenju. Njegova zgodba govori o tem, kako je Bog vzel mladega, na pol izstradanega dečka iz revne vasi v provinci Henan in ga uporabil, da bi pretresel svet. Namesto da bi se Yun osredotočil na mnoge čudeže in preizkušnje trpljenja, skozi katera je šel, se raje osredotoča na značaj in lepoto Jezusa Kristusa. Želi si, da ves svet spozna Jezusa takšnega, kot ga pozna sam; ne kot zgodovinsko in oddaljeno osebo, temveč kot vseprisotnega, z ljubeznijo izpolnjenega, vse-mogočnega Boga.

Med raziskovanjem za knjigo sem se pogovarjal z več deset kristjani, ki so pričeli dogodkov, opisanih na straneh, ki sledijo, in so jih v vsem potrdili kot resnico. V knjigi so tudi kratki prispevki Yunove žene Deling in nekaj voditeljev kitajskih hišnih cerkva.

Omenjeni vpogledi bodo pomagali bralcu, da pridobi drugačen pogled, dopolni resnico in izpopolni sliko nekaterih ključnih dogodkov v Yunovem življenju. Večina razmišljanj Deling je nastala, ko je bil njen mož zaradi evangelija v zaporu.

Rečeno je: **»Svetá ne spreminjajo veliki ljudje, ampak slabotni v Božjih rokah.«** Tisti, ki poznajo brata Yuna, lahko potrdijo, da je ponižen Božji služabnik, ki ne želi, da bi katerikoli del njegovega življenja prinesel slavo njemu ali človeku nasploh.

Brat Yun želi, da zgodba usmeri vso pozornost in slavo na edinega pravega nebeškega človeka – Gospoda Jezusa Kristusa.

SKROMNI ZAČETKI

Ime mi je Liu Zhenying. Moji prijatelji kristjani me kličejo Yun. Nekega jesenskega jutra leta 1999 sem se prebudil v mestu Bergen na zahodu Norveške. Moje srce je bilo vznemirjeno. V cerkvah vzdolž Skandinavije sem govoril o kitajskih hišnih cerkvah in vabil kristjane, da se nam pridružijo pri evangelizaciji vse Kitajske in ostalih narodov. Moji gostitelji so me vprašali, če bi želel obiskati grob Marie Monsen, velike luteranske misijonarke na Kitajskem, ki jo je Bog mogočno uporabil, da bi oživila Cerkev v različnih predelih mojega naroda v obdobju med leti 1901 in 1932. Njeno delovanje je bilo še posebej uspešno v južnem delu province Henan, od koder prihajam.

Marie Monsen je bila majhne postave, toda velikanka v Božjem kraljestvu. Kitajska Cerkev ni bila le pod vplivom njenih besed, temveč se je je močno dotaknila s svojim požrtvovalnim življenjem. Bila je povsem pre-

dana, Jezusu Kristusu je sledila brezkompromisno in nam dala zgled, kako trpeti za Gospoda.

Bog jo je uporabil z močjo, da so njeno službo spremljali mnogi čudeži in znamenja. Leta 1932 se je vrnila na Norveško, da bi skrbela za svoje ostarele starše in s tem se je njeno delo na Kitajskem končalo. Nikoli več se ni vrnila, toda njena zapuščina brezkompromisne vere, neugasljive gorečnosti in potrebe po spreobrnitvi src, ki so popolnoma predana Jezusu, še danes živi v kitajski Cerkvi.

Imel sem veliko čast obiskati njen grob v njeni domovini. Vprašal sem se, ali obstaja kakšen kitajski vernik, ki bi imel privilegij, kot sem ga bil deležen. Ko je prišla v naš del Kitajske, je bilo malo kristjanov in cerkev je bila šibka. Danes je na milijone vernikov. V njihovem imenu sem se želel zahvaliti Bogu za njeno življenje.

Naš avto se je ustavil ob pokopališču ob vznožju hribčka v ozki dolini, po kateri je tekla reka. Hodili smo nekaj minut in upali, da bomo zagledali njeno ime na enem izmed nekaj sto nagrobnih spomenikov. Ker nismo mogli takoj najti groba Marie Monsen, smo poiskali pomoč v uradu. Upravniku ime ni bilo znano, zato je pogledal v knjigo, v kateri so vpisana imena vseh tu pokopanih. Ko je prelistal nekaj strani, nam je povedal, kar sem komaj verjel: »Marie Monsen je bila leta 1962 resnično tukaj pokopana, vendar za njen grob vsa ta leta ni skrbel nihče. Danes je na tem mestu le prazno zemljišče brez nagrobnega spomenika.«

V kitajski kulturi vse več generacij neguje spomin na ljudi, ki so storili velike reči, in nisem si mogel zamisliti, da se je lah-

ko kaj takšnega zgodilo. Krajevni verniki so mi pojasnili, da je Marie Monsen še vedno zelo cenjena in da ji izkazujejo čast na različne načine, na primer so ob njeni deseti obletnici smrti objavili njeno biografijo. Toda zame je bil neoznačen grob žalitev, ki jo je bilo potrebno popraviti.

Globoko sem bil užaljen. S težkim srcem sem ostro rekel norveškemu kristjanom, ki so bili z menoj: »Počastiti morate to Božjo ženo! Dal vam bom dve leti, da uredite nov grob in nagrobni spomenik v spomin na Marie Monsen. Če tega ne naredite, bom osebno uredil, da bo nekaj kristjanov prepešalo vso pot s Kitajske do Norveške, da ga postavi! Mnogi bratje na Kitajskem so večji kamnoseki, saj so zaradi evangelija prebili več let v zaprtih delovnih taboriščih. Če se vam ne zdi pomembno, bodo več kot pripravljeni to storiti.«

* * *

Rojen sem bil leta 1958 v kitajskem prestopnem letu kot četrtri izmed petih otrok. Na svet sem prišel v stari tradicionalni vasi z gospodarskim imenom Liu Lao Zguang v okrožju Nanyang, v južnem delu kitajske province Henan.

Henan ima okrog sto milijonov duš. Je najgosteje naseljena kitajska provinca. Kljub temu je bilo tam, kjer sem odraščal, mnogo prostranstev, veliko hribov in dreves za plezanje. Čeprav je bilo življenje težko, se spominjam tudi zabavnih trenutkov iz obdobja, ko sem bil majhen deček.

Vseh šesto prebivalcev naše vasi je bilo in so še danes kmetje. Ni se veliko spremenilo. V glavnem smo gojili krompir, koruzo in pšenico. Pridelovali smo tudi zelje in nekatere sorte kore-

naste zelenjave.

Naša hiša je bila preprosta zgradba iz zbitega suhega blata. Streha je bila slamnata. Dež je vedno uspel najti luknje v njej in pozimi so ledeni vetrovi pihali skozi odprtine v zidovih. Kadar se je temperatura spustila do ledišča, smo zakurili koruzne storže, da smo se ogreli. Premoga si nismo mogli privoščiti.

Poleti je bilo pogosto tako vroče in soparno, da nismo mogli spati v našem slabo prezračenem domu. Postelje smo izvlekli ven in vsa naša družina se je pridružila ostalim iz vasi, ki so spali na svežem zraku.

Henan pomeni 'južno od reke'. Mogočna Rumena reka ločuje severni del province. Pogoste poplave so stoletja prinašale težave ljudem, ki živijo ob brežini reke. Ko smo odraščali, smo to vedeli, vendar je bil za nas severni Henan milijon kilometrov daleč.

Naša vas stoji na gričkah južnega dela province, zaščiten pred uničujočimi poplavami. Naša edina skrb je bila naslednja žetev. Življenje se je vrtelo okoli ciklusov oranja, sajenja, zalivanja in žetve. Moj oče je vedno govoril, da je boj dobiti dovolj hrane za preživetje. Vse roke so bile nujno potrebne na polju, zato sem moral tudi sam od rane mladosti pomagati skupaj s svojimi brati in sestrami. To je bil vzrok, da nisem imel veliko priložnosti hoditi v šolo.

V drugih delih Kitajske se je za prebivalce province Henan govorilo, da so trmasti kakor osli. Morda jim je prav ta trma preprečila, da leta 1884 niso sprejeli krščanstva, ko so prišli prvi protestantski misijonarji. Veliko jih je delalo v Henanu brez večjih opaznih uspehov. Do leta 1922, po skoraj štiridesetih letih misi-

jonarskega dela, je bilo v celotni provinci le 12.400 protestantskih vernikov.

Tisti, ki so sprejeli vero 'tujih hudičev', so bili zasmehovani in izobčeni iz svojih skupnosti. Nasprotovanje se je pogosto izražalo na zelo krute načine: kristjane so pretepali, nekatere so zaradi njihove vere celo ubili. Tudi misijonarji so se soočali z velikim preganjanjem. Veliko ljudi jih je doživljalo kot orožje v rokah imperializma in kolonializma, ki so bili poslani, da si pridobijo nadzor nad srci in umom Kitajcev, medtem ko bi njihove vlade opustošile deželo njenih naravnih bogastev. Bes do tujcev je dosegel svoj višek leta 1900, ko je tajna združba, imenovana 'Boksarji', spodbudila vsenarodni napad na tujce. Večini je uspelo pobegniti pred pokolom, a veliko misijonarjev je bilo v oddaljenih vaških področjih v notranjosti Kitajske, daleč od varnih velikih obalnih mest. Boksarji so brutalno pomorili več kot 150 misijonarjev in na tisoče njihovih kitajskih spreobrnjenecov.

Te pogumne duše, ki so prišle požrtvovalno služiti našemu narodu in prinesle ljubezen Jezusa Kristusa, so bile umorjene. Prišli so nam oznaniti Kristusa in izboljšati naše življenje z gradnjo bolnic, sirotišnic in šol. Povrnili pa smo jim s smrtjo.

Nekateri so mislili, da bodo dogodki iz leta 1900 pregnali misijonarje, da se nikoli več ne bodo vrnili na Kitajsko.

Vendar so se zmotili.

1. septembra leta 1901 je v šanghajsko pristanišče priplula velika ladja. Mlada neporočena ženska z Norveške je prvič v svojem življenju po ladijskem mostičku stopila na kitajska tla. Marie Monsen je bila ena izmed

Duhovno življenje je objavilo

Jure Vombergar

PRED 50 LETI (1966)

OKTOBER

novih misijonarjev, ki so se popolnoma posvetili misijonarski službi na Kitajskem, ker jih je navdihnilo mučeništvo iz preteklega leta.

Monsenova je ostala na Kitajskem več kot trideset let. Nekaj časa je živela v mojem okrožju Nanyang, kjer je bodrila in poučevala majhno skupino kitajskih vernikov.

Marie Monsen je bila drugač- na od večine misijonarjev. Zdelo se je, kot da je ne zanima preveč, kako narediti dober vtis na vodje kitajske Cerkve. Pogosto je govorila: »Hinavci ste! Priznavate Jezusa s svojimi usti, a vaše srce mu ni popolnoma predano. Pokesajte se, preden bo prepozno, da ubežite Božji sodbi!« Prinesla je ogenj z Božjega oltarja.

Marie Monsen je govorila kristjanom, da ni dovolj le preučevati življenja novih vernikov, temveč da morajo biti sami v popolnosti na novo rojeni, da bi prišli v Božje kraljestvo. S takšnim naukom je preusmerila poudarek z umskega znanja in pokazala vsakemu posamezniku, da je pred Bogom osebno odgovoren za svoje nortanje duhovno življenje. Srca je seznanjala z grehom in ogenj prebujenja je opustošil vasi osrednje Kitajske, kjerkoli je hodila.

V štiridesetih letih je neka druga misijonarka z Zahoda oznanila evangelij moji materi, ki je bila takrat stara dvajset let. Čeprav ni popolnoma razumela, je bila pod globokim vtisom, kar je slišala. Posebno rada je pela pesmi in poslušala svetopisemske zgodbe, ki so jih pripovedovale majhne skupine evangeličanov, ki so potovali po deželi. Kmalu je začela hoditi v cerkev in predala svoje življenje Jezusu Kristusu.

Dalje prihodnjič

V začetku oktobra so bile **misijonske prireditve** po slovenskih središčih. Povsod je govoril urednik Katoliških misijonov Franc Sodja CM, nato je po traku pozdravil misijonar Jože Cukale DJ, Ladislav Lenček CM pa je pokazal skioptične slike o Indiji in slovenskih misijonarjih tamkaj.

Mesec oktober je mesec dobrotelnosti, ki ga izvede **Vincencijeva konferenca** v okviru SDP. Namen tega meseca je: poživiti krščansko dobrotelnost in pomagati rojakom, ki so v potrebi.

8: Na sestanku SKAD-a je predaval dr. Mirko Gogala: *Znanost in vera*, 1. del.

Slovenska mladina v Mendozi je romala v cerkev Santa Rosa, kjer je župnik Ivan Tomažič. Šli so v spremstvu msgr. A. Oreharja, krajevnega dušnega pastirja Jožeta Horna in novomašnika Andreja Zarnika.

9: **Novo mašo je ponovil Andrej Zarnik** v Mendozi. Novomašni govornik je bil msgr. Anton Orehar. Pel je pevski zbor pod vodstvom prof. Božidarja Bajuka. Zarnik je bil posvečen 18.12. 1965 v Torinu v Italiji.

Desetletnica Našega doma v San Justu se je začela zjutraj z mašo v župnijski cerkvi in med

katero sta pela mladinski in mešani pevski zbor. Nato je bila v domu proslava. Vodil jo je Ivan Oven, govorili so predsednik Peter Čarman, krajevni dušni pastir Janko Mernik SDB in zastopniki organizacij. Slavnostni govornik popoldanskega sporeda je bil Miloš Stare. Govoru je sledil pester spored.

V Moronu je bilo veliko cerkveno slavje. Zavetnico moronske stolnice je javno počastilo okoli 20.000 ljudi. Slavnost je bila na moronskem športnem igrišču. **Marijo Dobro poti** so iz stolnice prinesla na trg do vojaške lafete štiri slovenska dekleta v narodnih nošah. Kip Marije je nato spremljala na igrišče množica ljudi in predstavnikov oblasti. V sprevodu je bilo tudi **12 slovenskih narodnih noš s slovensko zastavo.** Slavnostna govora moronski župan in škof mons. Miguel Raspanti.

15: **V Mendozi** so se v soboto pričeli 10. mladinski dnevi z igranjem Simčičeve drame **Krst pri Savici** na odru slovenskega doma in v režiji Rudija Hirscheggerja. Naslednji dan, v bila dopoldne skupna mladinska maša, ki jo je daroval novomašnik Andrej Zarnik, popoldne pa nastop mladine. Pomemben programatični govor je imel predsednik *Fantovskega odseka* Andrej Bajuk.

16: **Slovensko slavje v Bera-zateguiju** je bilo za prvo obletnico krajevnega doma, z materinsko proslavo. Po maši so se vrstili pozdravi in govori ter nastopi

mladine s petjem in rajanjem.

23: **Na misijonsko nedeljo** je bila slavnostna prireditev v Slovenski hiši. Franc Sodja CM je govoril o temi: **Koncil, misijoni in mi**. Slovensko gledališče Buenos Aires je uprizorila misijonsko dramo v štirih dejanjih: **Tri modrosti starega Wanga** v režiji Maksa Borštnika in sceno Frida Beznika. Igro so kasneje še ponovili.

29: **Proslava narodnega praznika**, tokrat prvič združena z dnevom slovenske narodne zastave, je bila v Slovenski hiši. Sveto mašo za tiste naše prednike in vodilne može, ki so delali in se žrtvovali za svobodo slovenskega naroda, je daroval msgr. Anton Orehar. V dvorani je bila nato proslava z govori Miloša Stareta, Jožeta Žaklja in dr. Tine Debeljaka ter deklamacija o slovenski zastavi v izvedbi *Slovenskega gledališča Buenos Aires* (SGBA). Sledila je večerja za povabljenе predstavnike organizacij in ustanov. Akademija za vse rojake je bila teden kasneje v domu v San Martinu. Govoril je Rudolf Smersu. Na sporedu je bila tudi recitacijsko-koreografska uprizoritev Prešernove **Lepe Vide**. Zamislil in naštudiral ja Nikolaj Jeločnik.

30: **Praznik Kristusa Kralja** so proslavili v Slovenski hiši s sv. mašo in petjem SPZ Gallus.

**Vsak začetek je lahak.
Najtežje je priti čez
zadnje stopnice.**

Goethe

iz naše kronike

Metka Mizerit

V četrtek, 16. junija, je imela **ZSMŽ odsek SAN MARTIN svoj REDNI SESTANEK**. Vodila ga je predsednica ga. Polona Makek. Spomnile so se naših pobitih domobrancev in vseh žrtev revolucije. Gospa Marija Petkovšek je prebrala očetove spomine na domobranstvo. Gospa Marta Škulj je prebrala Mauserjevo pesem »Mrtvi živim«.

DOMOBRANSKA PROSLAVA V NAŠEM DOMU V SAN JUSTU je bila v nedeljo, 26. junija. Sanhuški rojaki so se v lepem številu zbrali v stolnici. Najprej so molili rožni venec Božjega usmiljenja, ki ga je vodila ga. Tatjana Modic Kržišnik. Sv. mašo za pokojne domobrance in vse žrtve revolucije je daroval msgr. dr. Jure Rode. Med mašo je prepeval Mešani pevski zbor San Justo pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar.

Po končani sv. maši so vsi odšli v Naš dom, kjer jih je ga. Tinka Loboda Oblak povabila pred Balantičev spomenik. Preživeli domobranci: Stane Mustar, Jože Kržišnik in Franc Uštar so pred spomenik položili venec. Skupini je načeloval predsednik mladine Igor Malovrh.

V dvorani se je nadaljevalo žalno slavlje. Na levi strani odra je bila obešena slovenska zastava z orlom. Najprej je vse navzoče pozdravil predsednik Doma g. Marjan Grilj. Spominski govor je imel g. Marjan Boltežar, ki je povezal grozo tistih časov z današnjim položajem v Sloveniji.

Ko so odgrnili zastor, se je na odru pokazala pretresljiva scena; velik križ s Kristusom, ki stega roko in sprejema mučenca. Veličastna slika je delo g. Toneta Oblaka, ki so

mu pomagali može in fantje Doma. Vrstile so se recitacije, kjer so nastopili mladina in žene. Med recitacijami je Mešani pevski zbor San Justo, pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar, pel tekstu primerne pesmi. Besedilo poezij je izbrala Mirjam Oblak, (pesmi Ivana Korošca, Pavla Kogla, Ivana Kozlevčarja Černeliča, Milke Hartman, Franceta Balantiča, Marjana Jakopiča, Stanka Janežiča ter Toneta Rodeta); režiral je Tone Rovan. Za luči in zvok so poskrbeli Matjaž Groznik, Kržišnik in Erik Oblak.

Ob zaključku so vsi navzoči zapeli pesem *Moja domovina* in se razšli s spominom na naše mučence.

Tudi v MENDOZI so se spomnili umorjenih domobrancev. V Slovenskem Domu so pred spominsko ploščo položili šopek rož. Pri sveti maši so se spomnili križevega pota naših domobrancev. Spominski govor je imel Fric Šmon, ki je posebej poudaril, katerih dogodkov se spominjajo, katerih oseb in zakaj proslavljajo in zakaj ta spomin. Ob koncu so vsi navzoči zapeli pesem »Oče, mati, bratje in sestre ...« ter obnovili geslo domobrancev »Mati, Domovina, Bog«.

PRAZNOVANJE DRŽAVNEGA PRAZNIKA V BALANTIČEVI ŠOLI je bilo v soboto, 2. julija. Skupaj s 25. obletnico samostojne države Slovenije so se spomnili tudi 200-letnice argentinske neodvisnosti. Ves program je povezovala lic. Erika Poglajen Dellacasa. Zapeli so slovensko himno in sprejeli obe zastavi. Nato je spregovorila gdč. Marta Petelin o slovenski zgodovini in o delu za samostojnost slovenske države in na koncu priporočila, naj

imamo radi Slovenijo.

Pod vodstvom Kristine Škvarča Šenk so otroci zapeli pesem »Slovenija, v mojem srcu si kot rdeč nagelj«. Učenci sedmega in osmega razreda so, pod vodstvom gdč. Ivane Tekavec, recitali »Prinašam pred tebe« in »Slovenščina«. Peti in šesti razred je recital »Tebi želim Slovenija«. Naučila jih je gdč. Danica Malovrh. Za konec je podala svoje misli voditeljica Balantičeve šole ga. Irena Urbančič Poglajen. Govorila je o Francetu Balantiču, po katerem nosi šola ime, in o gdč. Angelci Klanšek, ki je 65 let posvetila poučevanju otrok. Zahvalila se je tudi vsem sodelavcem, ki so pomagali, da je proslava lepo uspela. Ga. Lučka Čop je posnela fotografije za spomin. Aleksandra Grilj Taboada je spekla torto, ob kateri so zapeli Sloveniji ob njeni 25. obletnici.

V kleti je bila razstava pokrajinskih slik in tudi slik slovenskih šeg in navad. Vsi udeleženci so se še nekaj časa zadržali v prijateljskem pogovoru ob pogostitvi, ki so jo pripravile skrbne mamice.

21. julija so imele **gospe ZSMŽ odsek SAN MARTIN** svoj **REDNI MESEČNI SESTANEK**, ki ga je vodila ga. Polona Makek. Gledale so DVD o obletnici samostojne Slovenije v poeziji in glasbi.

V soboto, 6. avgusta, so imeli **V SAN MARTINU XIV. kulturni večer OB TAKTU BARV**. Med povabljenimi gosti sta bila tudi veleposlanica RS v Argentini ga. Jadranka Kocjan Šturm in njen soprog ter župan občine San Martín dr. Gabriel Kado podis. Večer je otvorila ga. Cecilija Močnik; predstavila je tudi umetnico Claudijo Nose, ki je razstavljala svoje skenirane in odtisnjene slike. Umetnica je prvič razstavljala v slovenski skupnosti. V mestu pa je imela že več skupinskih in tudi osebnih razstav in prejela vrsto nagrad. Razstavo je oblikoval in predstavil kustos

Daniel Leber. Umetnica je v zahvalo prejela šopek rož, ki ga ji je podarila ga. veleposlanica. V imenu Doma se ji je zahvalil dr. Viktor Leber; ga. Regina Truden Leber pa ji je poklonila spominski krožnik s sanmartinskim grbom.

Glasbeni večer je bil posvečen tangu. Najprej je kot gostiteljica večera nastopila vokalna skupina *Muččas* pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic. Zapele so »Melodia de arrebalo«. Potem je zapel Rok Fink in občinstvu podaril: »Gisel«; »Naranjo en flor«; »Por la vuelta« in Gardelov »Volver«. Drugi del koncerta sta napovedovala Sonja Petkovšek in Marjan Boltežar. Naslednja, ki sta nastopila sta bila Magdalena Jerman in Martin Sušnik s pesmijo »Chigilin«. Nato je Tomaž Sušnik podal prosto verzijo na klavirju Piazzolovo »Verano porteño«. Vsi skupaj so podali »Los pájaros perdidos«. Kot zadnji del koncerta je Lili Bohinc prvič zapela tango v slovenski skupnosti in sicer: »Pedito del cielo«; »Qué querés con este loro«; »Pero yo sé«; »Desencuentro« in za konec venček tangov, pri katerih jo je spremljalo občinstvo. Vsi nastopajoči so bili nagrajeni z močnim ploskanjem. Sledila je prijateljska večerja.

ŽIVI ROŽNI VENEC. Srečanje molivk in molivcev gibanja živega rožnega venca je bilo v nedeljo 31. julija, **V CERKVI MARIJE POMAGAJ V SLOVENSKI HIŠI**. Skupaj s sorodniki in prijatelji pokojnega Tonija Podržaja smo kljub slabemu vremenu napolnili cerkev. Pred Najsvetejšim smo molili svetli del rožnega venca. Po blagoslovu je bila sv. maša, ki jo je daroval g. župnik Robert Brest. Posamezne dele sv. maše je napovedoval Miloš Mavrič. Pri maši je v spomin svojemu zvestemu članu, prepeval Mešani pevski zbor San Martin. Pri nagovoru je duhovnik poudaril pomen molitve rožnega venca. Najprej je navezal

svoje besede na nedeljski evangelij, ki govori o bogatinu, ki mu je polje dobro obrodilo. Duhovnik je poudaril, da je predvsem važno, kakšno je naše življenje v duhovnem pogledu. Moramo delati in skrbeti za preživetje, vendar vedno v zavesti na večno življenje. Ob molitvi rožnega venca dobimo moč in vztrajnost za naše duhovno življenje. Marija v vseh prikazovanjih prosi za molitev. Tako je naročila Bernardki v Lurdu ter z njo molila rožni venec. Isto je prosila fatimske pastirčke, ki jim je rekla, naj molijo rožni venec. Sveti Janez Pavel II. je kljub zaposlenosti in delu, ki ga je imel vsak dan, molil vse štiri dele rožnega venca. Ne moremo se izgovarjati, da nimamo časa. Če ni možnosti za skupno molitev v družini, si poiščimo čas za zasebno.

Po sveti maši je bil pokop posmrtnih ostankov Toneta Podržaja. Gospa Vera je podala ganljive spomine na svojega plemenitega moža in očeta ter zglednega javnega delavca, ki je svojega časa veliko daroval slovenski skupnosti, posebej še Domu v San Martinu. Med pesmijo »O Mati čistega srca«, so zemeljske ostanke Toneta Podržaja položili v pepelnico. Z zadnjimi zvoki pesmi »Marija pomagaj nam« smo zaključili cerkveno opravilo. Za spomin smo prejeli sliko pokojnega Tonija Podržaja s pesmijo Toneta Kuntnerja.

V nedeljo, 31. julija, je bila na župniji *Señor de los milagros* **ZAHVALNA SV. MAŠA ZA 61 LET DUHOVNIŠKEGA POSVEČENJA g. ŽUPNIKA Franceta HIMMELREICHA**. Z njim sta somaševala g. Robert Brest in Juan José Cencig. Bogu so se zahvalili za dar duhovniškega dela slavljence g. Franceta, ki je večkrat pomagal v skupnosti na Pristavi v Castelarju. Med mašo so pe- li argentinske in slovenske pesmi, predvsem Marijine. Petje je vodila ga. Mojca Jelenc, na klavirju je spre-

mljala ga. Anka Savelli Gaser. Za duhovno pomoč na Pristavi se je gospodu jubilantu zahvalil predsednik društva Slovenska Pristava Edvard Kenda. Sveto mašo so zaključili s pesmijo »Marija skoz življenje«.

ČLANSKO KOSILO V SLOMŠKOVEM DOMU je bilo v nedeljo, 7. avgusta. Sv. mašo je daroval župnik g. Robert Brest. Sledil je skupen zajtrk za vse, ki so želeli. Nato sta nas obiskala igralca iz Slovenske vasi Dani Grbec in Boris Rot, ki sta nam zaigrala komedijo Antona Čehova »**Tragik po sili**«. Prizrčno smo se nasmejali odlični predstavitvi »tragedije«.

Nato je bilo kosilo, ki so ga pripravile skrbne gospe (Mary, Tildi, Veronika, Lavra, Ana in Marija) ter Franci in Marko, ki sta spekla meso na žaru. Mladi so vse dobrote prijazno postregli. Bil je tudi srečelov, ki ga je organiziral dom za kritje stroškov kosila.

TOC TOC V SLOVENIJI. Mladinska gledališka skupina Slomškovega doma se je z igro Toc Toc predstavila v Sloveniji. Tja so potovali meseca avgusta. Igro so pripravili lani za mladinski dan; sami so jo priredili in prevedli v slovenščino.

V Sloveniji so najprej nastopili v Lazah pri Tuhinju. Druga predstava je bila v Levstikovem domu v Velikih Laščah. Takrat so obiskali tudi Kočevski rog, kjer so se spomnili domobrancev in tudi molili za žrtve, ki tam počivajo.

Naslednji nastop so imeli v gradu Sevnica. Najprej so si ogledali mesto in tudi grad, kjer so nastopili. Tako so spoznali tudi prijazno Dolenjsko. Potem so nastopili v Begunjah pri Cerknici na Notranjskem. Ogledali so si presihajoče Cerkniško jezero, ki je bilo suho. Poleti odteče vsa voda, napolni se jeseni. Ker so imeli čas, so se podali na slovensko obalo. Potem so obiskali najlepše slovenske kraje: Logarsko dolino, Bled in Bohinj ter Ljubljano in tudi hrvaško obalo.

Zadnji nastop je bil v Škofji Loki, kjer jih je prijazno sprejela gospa Helena Janežič. Ogledali so si mesto, kapucinsko knjižnico, kjer so videli, kako poteka Škofjeloški pasijon. Zvečer so nastopili v Jurjevi dvorani.

Skupino sestavljajo: Zofija Marolt, Lucijana Jakoš, Gabi Oblak, Tomi Lenarčič, Branko Marinič in Maja Podržaj. Spremljala jih je tudi tajnica Marjanka Oblak.

Po vseh krajih, kjer so nastopili, so bili lepo sprejeti in želi uspehe. Veselo so zabavali občinstvo, ki jim je navdušeno ploskalo. Srečni so se vrnili v Argentino, saj so v Sloveniji dokazali, da so pravi Slovenci, ki gojijo vrednote in slovenski jezik.

V NAŠEM DOMU V SAN JUSTU

so imeli v nedeljo, 7. avgusta, **PRIJATELJSKO KOSILO**; čisti dobiček je bil namenjen **misijonarju Petru Opeka na Madagaskarju**. Dvesto-dvajset prijateljev misijonarja se je zbralo v Našem domu. Najprej je vse navzoče pozdravil podpredsednik Doma Andrej Mehle, nato pa je Mici Malavašič Casullo prebrala pismo, ki ga je napisal misijonar Peter Opeka. Zahvalil se je za pomoč vsem, ki mu pomagajo pri njegovem misijonskem delu. Pred kosilom so vsi skupaj zapeli »Je angel Gospodov.« Pridni mladci in mladenke so prijazno postregli vsem gostom; vodili so jih Nadja Miklič, Erik Oblak in Ignacij Mehle. Kosilo so pripravile gospe: Nika Keršič, Marija Tomažević, Marija Drenik, Monika Rován in Francka Juhant. Posebna zahvala gre Franciju Štrublju, ki je daroval meso in piščance ter Franciju Miklavcu za krvavice. Vse to so na žaru spekli Gabi Zupanc, Mili Rován in Luka Štrubelj. Zborček Balantičeve šole je pod vodstvom ge. Kristine Škvarča Šenk zapel venček slovenskih pesmi. Med kosilom so tudi prodajali srečke; številke, ki so zadele, je potem izklical Lovro Tomažević. Zbrana vsota (64.4815 \$, 1200 dolarjev

in 760 evrov) bo pomoč družinam v mestu Akamasoa.

Pater Opeka je v pismu napisal: »Hvala vam, da skupaj gradimo bratski svet, da prostovoljno darujemo za tiste, ki živijo s tako majhnimi sredstvi.

ROMANJE V LOURDES. V predmestju Buenos Airesa je kraj Santos Lugares, kjer stoji svetišče luške Matere Božje. Marijino češčenje pod tem imenom se je začelo v Argentini leta 1911, ko sta prišla v deželo dva redovnika asuncionista, ki sta od škofije v La Plati dobila dovoljenje za ustanovitev župnije. Najprej so tam zgradili kapelico, kasneje tudi votlino in postopoma cerkev.

Danes spada kraj v škofijo San Martín. Cerkev je natančen posnetek svetišča v francoskem Lurdu. Tja vsako leto romamo Slovenci že več kot sedemdeset let. Začelo se je, ko je gospod Hladnik vodil na romanje predvsem primorske rojake. O tem še vedno priča bandero svetogorske Matere Božje, ki jo vsako leto prinese družina Troha.

Letos smo romali v nedeljo, 14. avgusta, prav pred praznikom Marijinega vnebovzetja. Ob desetih smo se zbrali v mogočnem svetišču pod geslom »Usmiljeni, kakor Marija«. Najprej smo molili častitljivi del rožnega venca, ki ga je vodil Franci Draksler. Msgr. dr. Rode je izpostavil Najsvetejše. Sledile so pete litanije Matere Božje, tako drage slovenskemu srcu. Pela jih je priložnostna skupina mož in fantov pod vodstvom Andreja Selana. Na orgle je litanije in ljudsko petje spremljal Janez Žnidar. Nato je bil blagoslov z Najsvetejšim in sv. maša. Pridigal je izseljenski duhovnik g. Marjan Bečan, ki je svoje misli navezal na leto Božjega usmiljenja. Povedal je, da sveti oče Francišek vzbuja vest današnji družbi, tudi tistim, ki so druge vere ali celo brezverni. Leto Božjega usmiljenja ima bogato vse-

bino. Usmiljenje je žalost nad trpljenjem bližnjega in rešitev iz tega. Že v Stari zavezi je Bog usmiljen in je rešil Izraelce iz egiptovske sužnosti. V Novi zavezi beremo v evangeliju o usmiljenju. Jezus je rekel: »Ljudstvo se mi smili«; pomagal jim je ter jim dal kruha in rib. Delal je čudeže, da je rešil ljudi njihovega trpljenja: obudil je mrtve, ozdravljaj gobavce, izgnal hudobne duhove ... Največje usmiljenje nam je izkazal, ko je na lesu križa umrl za naše odrešenje. Usmiljenje je zapustil nam, ko je naročil: »Bodite usmiljeni, kakor je vaš Oče usmiljen«. Je bila Marija usmiljena? Seveda. Opazila je celo tako zadrego, kot je bila na svadbi v Kani Galilejski. »Vina nimajo«, je rekla Jezusu. Vsi potrebujemo Božje usmiljenje in vsi ga moramo izžarevati. Bodimo usmiljeni!

Med verskim obredom je bila priložnost za zakrament sprave. Spovedovala sta gg. Franci Cukjati in Robert Brest. Med mašo je veliko vernikov prejelo sv. obhajilo.

Z Marijino pesmijo smo zaključili letošnje romanje in obljubili Mariji, da se bomo prihodnje leto vrnili, če Bog da.

Po maši so rojaki ostali še nekaj časa na prostoru pred votlino v priateljskem pogovoru, saj je bil lep, topel dan.

DUHOVNE VAJE ZA MOŽE IN ŽENE so bile od 19. do 21. avgusta v Domu duhovnih vaj María Auxiliadora v San Miguelu. Vodil jih je g. Robert Brest. Glavna misel je bila »Bodite usmiljeni, kakor je vaš Oče usmiljen«. Duhovnih vaj se je udeležilo petindvajset mož in žena.

V četrtek, 25. avgusta, je imela **ZSMŽ odsek SAN MARTIN** svoj **REDNI MESEČNI SESTANEK**, ki ga je vodila ga. Polona Makek. Govorila je lic. Cristina Markež na temo »Una mirada sobre las rosas«. Zanimivega predavanja se je udeležilo lepo število gospa.

RESNIČNA ZGODBA MUSLIMANA,
KI JE POSTAL KRISTJAN

Cena, ki sem jo plačal

Joseph Fadelle (17)

Preplah

Fuheis, maja 2000

Nekega jutra sem se odpravil na tržnico, da bi za družino kupil piščanca. Nenadoma sem zagledal sestro Marjam, ki je vsa iz sebe drvela proti meni. Ko je prihitela do mene, je bila kljub teku vsa blede v obraz. Zaslutil sem, da se je zgodilo nekaj strašnega.

»Takoj morate od tod, odkrili so vas ...«

»Samo trenutek, kaj pa moj piščanec? In predvsem, kdo nas je odkril?«

»Tvoja sestra Zahra. Gotovo ima spremstvo¹. Pozabi na piščanca, takoj morate proč!« je vztrajala.

Še zdaleč se nisem tako prestrašil kot Marjam. Kajti Zahra me je imela zelo rada. Prepričan sem bil, da sta se z možem prišla pogovorit. Ne, onadva nista bila nevarna.

Toda nuna je govorila s tako ukazovalnim in prestrašenim glasom, da sem jo preprosto moral ubogati: stekel sem proti domu. Med potjo mi je Marjam povedala, da je že bila pri meni doma. Žena se je odzvala čisto drugače od mene in ob novici skoraj doživela napad panike.

Podvival sem se, saj me je skrbelo, v kakšnem stanju bom

Joseph Fadelle

našel družino, najbolj me je skrbelo za Anuar. Odkar smo odšli iz Iraka in se selili iz enega skrivališča v drugega, je živela v stalnem strahu in napetosti. Bal sem se, da bo po tej novici še slabše ...

Komaj sem stopil skozi vrata, že je pritekla k meni in se mi vrgla v objem. Otroka sta bila vsa iz sebe in sta se je držala za krilo.

Da nas ne bi kdo opazil, sem jih potisnil noter in sestra Marjam nam je sledila. Ko smo se malo umirili, mi je podrobno povedala, kaj se je zgodilo.

»Zjutraj me je poklical Sajd,« je začela, »in mi podrobno opisal, kaj se je dogajalo med obiskom tvoje sestre. Za petami ti je ...«

»Kako me je našla?«

»Verjetno je šla na policijo

in na oddelku za tujce povedala, da išče nekoga s tvojim imenom. Tako je prišla do tvojega nekdanjega najemodajalca, ta pa jo je poslal k Sajdu,« je povedala nuna. »Poslušaj, kaj se je zgodilo potem. Neverjetno je!«

Sedli smo, Marjam pa je pripovedovala:

»Pred tremi dnevi je pozno dopoldne pozvonila pri Sajdovi družini. Odprla ji je žena Naval. 'Salam alejkum. Sem Zahra Fadela Al Musavi in iščem brata Mohameda,' se je hladno predstavila. 'Mojega moža ni' ... 'Bi lahko vstopila in ga počakala pri vas?' je prosila. Sajdova žena je prebledela od strahu, a ji je kljub temu pustila vstopiti, saj ni želela prekršiti najvišjega zakona gostoljubja. Strah jo je bilo predvsem zato, ker je sin Rami že od ranega jutra na vso moč jokal in spraševal, kdaj bo spet videl dragega prijatelja Azharja.«

Ko sem jo poslušal, sem pomislil na štirinajst dni, ki smo jih preživeli v Amanu. Dečka sta postala dobra prijatelja. Oba sta imela sedem let in razumela sta se tako dobro, da sta kar naprej tičala skupaj. Azhar naju je skoraj vsak dan prosil, ali bi lahko prespal pri Ramiju. Ko smo odšli, se mi je ob njunem slovesu trgalo srce ...

»V tistem trenutku,« je nadaljevala sestra Marjam, »se je Ramijeva mama zbala, da bo sin gostji povedal za prijatelja in vas tako izdal. A poti nazaj ni bilo več, sovražnica je že prebila varnostni zid. Namestila se je na kanape in povedala, da je v bratovem imenu prišla zgladit družinski spor. Ob njej se je nič hudega sluteči Rami igral, ne da bi se zavedal, kakšna drama poteka v njegovi bližini. Medtem je dečkova mama v kuhinji pri-

pravljala kavo in trepetala, da sin ne bi odprl ust in je vprašal, kdaj bo spet videl prijatelja Azharja ... Naval je bila tako iz sebe od strahu, da ga ni mogla poklicati k sebi ali mu reči, naj se gre igrat kam drugam. Popolnoma je izgubila nadzor nad stvarmi. Tvoja sestra je dečka začela potuhnjeno spraševati o prijateljih: s kom se po navadi igra? Vprašala ga je, ali pozna dečka po imenu Azhar ... Takrat se je zgodilo nekaj neverjetnega. Deček, ki je še pred minuto pretakal grenke solze za prijateljem, je sedaj odgovoril, da ne pozna nobenega Azharja. Ničesar ni vedel o Azharjevi družini. Si to lahko predstavljaš? Popolnoma neverjetno! Jaz temu pravim čudež,« je še pribila nuna.

Pomislil sem na drugega otroka, svojega namreč, ki v drugačnih okoliščinah ni bil tako previden. Njegova nepremišljenost je imela pogubne posledice, ob spominu nanje se mi je še vedno ježila koža. Božja previdnost je res skrivnostna: zakaj danes in ne jutri ... ? Morda je Rami v sestrinem glasu zaznal, da gre za zlonamerno vprašanje ...

»Počakaj, da povem do konca: je nadaljevala sestra Marjam. »Tvoja sestra ni odnehala. Ko se je opoldne domov vrnil Sajd, je zaslišala še njega. Vprašala ga je, ali je v Jordaniji naletel na družino Musavi. Sajd ji je odgovoril takole: 'Neki Iračan se je res oglasil pri meni, iskal je neko hišo v bližini. A od takrat ga nisem več videl in ne vem, kam je odšel ...' Zahra se ni pustila zmešati. Za odgovor mu je bila pripravljena plačati pet tisoč dolarjev!«

Ob tem sem osupnil. Če je bil oče pripravljen odšteti tako vsoto, je bil pripravljen narediti vse, da bi me našel in spraval nazaj v Irak. Stvari se niso niti malo

umirile ... Zelo dobro sem poznal sestro, bila je najpametnejša v družini: morda denarja sploh ni imela pri sebi in je poskušala na slepo ...

Sajd je zavrnil denar, s čimer si je v mojih očeh zaslužil veliko spoštovanje. V Jordaniji se je preživil s priložnostnimi deli. Nobenih prihrankov ni imel in s tem denarjem bi si brez težav priskrbel kanadski vizum. Poleg tega me sploh ni dobro poznal. Kljub temu ni rekel nobene in v mislih sem mu bil globoko hvaležen.

»Veš, tvoja sestra se je dva dni pozneje vrnila k Sajdu in poskusila še enkrat: 'Lastnik hiše mi je povedal, da si bil z Musavijevimi na dan, ko so odšli,' je rekla s sumničavim glasom. Sajd je rekel, da so to hude obtožbe, a se ni dal ... Ko mi je povedal vso zgodbo,« je sklenila Marjam, »sem pohitela k vam. Ni si upal z mano, saj bi mu lahko sledili. Pozneje se bo z vso družino oglasil pri vas.«

V pregnanstvu so zame skrbeli dobri ljudje. A to ni bilo dovolj. Pred mano je bila pomembna odločitev: bomo ostali v tem varnem mestecu ali bomo odšli? Samo za to je šlo. Če so moji sorodniki našli sled v Amanu, me bodo lahko izsledili tudi v Fuheisu.

Tolažil sem se samo s tem, da bi se v Fuheisu morali pomešati med kristjane. To pa je bilo zanje, ker so bili muslimani, veliko težje od poizvedovanja na prefekturi. Dokler ta podatek ne bi prišel do njih, smo bili na varnem.

Vrednost iraškega dinarja se je precej zmanjšala: preračunal sem, da je potovanje v Jordanijo moralo veliko stati: hotel, hrana, prevoz ... Prepričan sem bil, da sestra in njen mož ne bosta dolgo ostala v Jordaniji, čeprav jima je

oče kril vse stroške. To je bilo dokaj verjetno.

Ker ne bosta našla nobenih drugih sledi, se bosta morala vrniti v Irak, sem razmišljal. Minili so že trije dnevi. Preplah je bil resen, a morda je bilo najhujše za nami. Prepričan sem bil, da je bilo tako, toda misel na ponovni beg me je navdajala z neprijetnimi občutki. Bilo bi zelo naporno in bal sem se, da ne bi zmožel. Nisem si še opomogel od naporene poti iz Iraka. Zdelo se mi je, da bi bilo boljše, če bi si nabrali moči v topli in udobni hiši. Potem bi laže razmišljal o prihodnosti.

Če bi se odločili, da ostanemo še mesec ali dva, bi morali biti izjemno previdni. Obstajala je možnost, da se moja družina vrne v Jordanijo in nadaljuje iskanje.

Marjam smo obljubili, da se bomo v glavnem zadrževali doma. Um Farah se je prijazno ponudila, da bo nakupovala za nas.

Tudi edini prijatelji, Sajd z družino, nas niso mogli obiskati. Obsojeni smo bili na štiri stene stanovanja, v katerem smo se počutili kot ujete živali.

Bal sem se, da bo zapor slabo vplival na družinsko ravnovesje, najbolj me je skrbelo za ženo, ki je bila z živci že čisto na koncu. Odkar je izvedela za sestrin obisk, se je hitro vznemirila in vsaka malenkost jo je vrgla iz tira. Mučila jo je nespečnost, ves čas je jokala in izgubljala stvari, bila je strašno pozabljiva in ni se mogla osredotočiti na delo.

Nisem vedel, kako bi ji pomagal: bi jo moral pustiti samo, česar ni prenesla, ali ji stalno delati družbo in paziti, da je ne bi preveč vznemirjal. Na srečo jo je podpora sester in monsignorja Rabaha pomirjala in ji vlivala poguma in moči. Tudi jaz sem bolj potrpežljiv z njo.

Njeno šibko duševno zdravje je vplivalo tudi na otroka, predvsem na sina, ki ga je resnično skrbelo za mamo. Pri osmih letih se je zelo dobro zavedal, kaj se dogaja okoli njega. Vedel je, da smo se v takem položaju znašli ravno zaradi njega, ker se je nič hudega sluteč pokrižal pred strici. Ubogi otrok si je zaradi tega stalno očital. Ponoči so ga tlačile more, ki jih nisem mogel odgnati.

Hkrati pa Azhar ni razumel, zakaj smo morali tako korenito spremeniti način življenja. V Iraku so ga stalno nosili po rokah - in bil je dedkov ljubljencek. Njegov dedek ni bil kdor koli! Bil je mogočen in vpliven in vladal je pomembni družini ... Zaradi te naklonjenosti mu je pripadalo vse, hiše, veliko prostora, razkošje

... Vse je dobil na ukaz, vsako željo in muho so mu v hipu izpolnili.

Potem pa so starši oboževanega otroka iztrgali iz raja na zemlji in ga odpeljali daleč proč od dedka ter ga spravili v negotov in skrb zbujajoč položaj. Ničkolikokrat me je vprašal, zakaj smo odšli, zakaj smo se tako odločili. Jaz, njegov oče, nisem vedel, kako naj mu to pojasnim ...

S težkim srcem sem si priznal, da smo se znašli za rešetkami in da smo vse dneve zaprti v kletki, čeprav je bila zlata. V meni so se prebudili drugi spomini, ki so bili precej boleči ...

Vedel sem, da tako ne bomo več dolgo zdržali.

Dalje prihodnjič

.....
1 Muslimanke ne smejo potovati same, saj to prepoveduje *mahram*. Gre za sistem, ki ženskam zapoveduje, da jih morajo pri vseh izhodih spremljati možje, sinovi, bratje ali očetje. ....

SMEH JE POL ZDRAVJA

Bogdan Dolenc

* Pri verouku so se pogovarjali o različnih redovih v Cerkvi in med župnikom in otroki je nastal naslednji pogovor: »Kako imenujemo redovnike sv. Benedikta?« - »Benediktinci!« - »Kdo pa so redovniki sv. Frančiška?« - »Frančiškani.« - »Kaj pa redovniki sv. Bernarda?« - »Otroci v en glas: »Bernardinci!« Seveda je bil odgovor prehter, kajti sv. Bernard je ustanovitelj reda cistercijanov.

* Faran se je zaradi nekega opravka moral oglasiti v župnišču. Župnik ga je premeril od glave do pete in pripomnil: »Gospod, vas pa nič ne vidim v naši cerkvi.« Faran je odvrnil: »Gospod župnik, jaz tudi vas ne.«

* V časih bivše Sovjetske zveze so se politiki pogovarjali, kakšne narodnosti bi utegnili biti Adam in Eva. Francoski predsednik je menil: »Eva je zagotovo bila Francozinja. Samo Francozinje so sposobne takšnega zapeljevanja.« Angleški premier je bil drugačnega mnenja: »Vsaj glede Adama lahko trdim, da je bil Anglež. Samo gentleman je sposoben tega, da za ženo žrtvuje eno svojih reber.« Oglasi se še sovjetski predsednik: »Ne, ne, Adam in Eva sta bila Rusa. Ničesar nista imela obleči in sta kljub temu verjela, da živita v raj.«

* Župnik je med pridigo imel vtis, da ga verniki nič ne poslušajo in med celo pridigo kašljajo. Ko se je vrnil v zakristijo, je potožil mežnarju: »Danes sem pa očitno pridigal pravim oslom.« Mežnar na to: »Gospod župnik, zakaj pa ste potem med pridigo tolikokrat rekli 'bratje in sestre'?«

Iz Družine

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Marx je zastarel: ni predvidel diktature proletariata ene dežele nad proletariatom druge.
- Prazna glava je kot prazna puška: nič ne zadene, pa se ji vendar vsi umikajo.
- Spretnim rabljem umirajo žrtve naravne smrti.
- Rabljevi sinovi preučujejo dela očkovih žrtev.
- Lahko je kaznovati krivca, težko poravnati njegove krivice.
- Šele ko je splaval na površino, so ugotovili, da je votel.
- Za potovanje v prihodnost niso potrebne široke poti, pač pa široka obzorja.
- Z visokega položaja se vidi dlje. Kdor bi rad bolj videl, pa vendarle mora dol.
- Vsi razen mene hodijo ritensko, sklepa rak.
- Muham se slabo piše. Spet je pisalo v časopisju, da smo na en mah ubili dve.
- Kaj previsoka plača ni podkupnina?
- Slepci ne vidijo, da imajo drugi oči.

ANEKDOTE

BLAKE - K angleškemu slikarju in bakrorezcju Williamu Blaku je prišel prosit dela mož, ki si je domišljjal, da zna slikati.

»Dajte mi delo; imam ženo in osem otrok.«

»Prav ... in kaj še znate delati poleg tega?«

BISMARCK O. - Zgodbica na račun pruske nadutosti, iz časa pruskega kanclerja kneza Otta Bismarcka. Ko so pruski huzarji pridrlji leta 1866 v neko češko vas,

se je eden od njih vedel izredno pogumno. V kmečki hiši je odpasal sabljo in jo vrgel na mizo, rekoč:

»Tukaj sem zdaj jaz gospodar!«

Kmet, lastnik hiše, je po teh besedah odšel in se vrnil čez nekaj časa z gnojnimi vilami ter jih položil poleg sablje na mizo.

»Kaj si drznete?« je zakričal Prus.

»No, če že hočete rezati s tako velikim nožem, morate imeti tudi primerne vilice,« je mirno odgovoril kmet.

FROST - Ko so ameriškega pesnika Roberta Leeja Frosta vprašali, kaj je bilo odločilno za njegovo življenje, je pojasnil:

»Ko sem bil star dvanajst let, sem delal v čevljarški delavnici in celo poletje sem imel v ustih žeblje. Vse dolgujem srečni okoliščini, da nisem nobenega požrl.«

Bog hoče rešiti človeštvo

- Anton Nadrah 225

Svetnica z nasmehom

- Marjan Pogačnik 227

»Delivka Božjega usmiljenja«

- Jože Pavlič 227

Dnevnik svete Favstine Kowalske 229

Človeško telo

- tempelj Svetega Duha (2) 231

Iz Gobbijeve knjige Duhovnikom, Marijinim ljubljenim sinovom 233

Tihi čudeži - Anton Štrukelj 235

Fatimski Mariji - Anton Gričnik 236

Sveti nadangel Mihael, brani nas v boju ...

- Prevedel in priredil Franc Kavaš SDB 237

Birmanec - Marjan Pogačnik 238

Po vstajenju - Alojz Rebula 239

Zgodovinski dogodek: OZN zaščitila družino, materinstvo in očetovstvo!

- 24kul.si 240

»Bog nas prosi za pobožnost do treh Src« - www.marienedenazareth.com 240

Gospod Jure Langus, salezijanec - zlatomašnik - Jelka Potočnik Verbič 241

Dr. Janez Janež - Utrinek Božje dobrote - Tone Ciglar 242

Novice iz katoliškega sveta

- Iz Glasnika Kraljice miru 243

Križem po svetu in času - Zbral M.Š. ... 244

Slovenija, odkod lepote tvoje

- Majda Godec 245

Nebeški človek - Paul Hattaway 246

Duhovno življenje je objavilo

- Jure Vombergar 249

Iz naše kronike - Metka Mizerit 250

Cena, ki sem jo plačal

- Joseph Fadelle 253

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVILJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

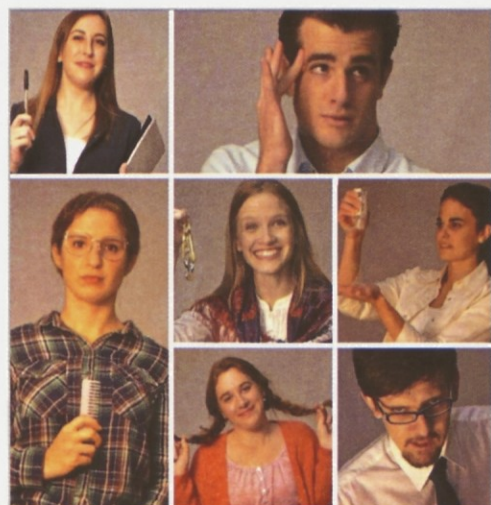
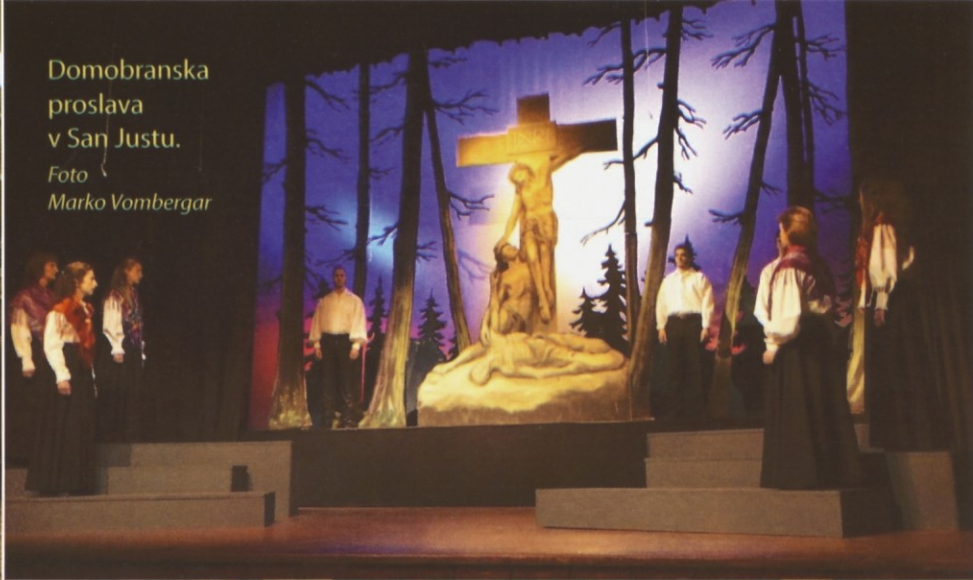
Direktor: mons. dr. Jure Rode - **Urednik:** Stane Snoj - **Člani uredniškega odbora:** Metka Mizerit, arh. Jure Vombergar in Terezka Prijatelj Žnidar - **Oblikovanje in prelom:** Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - **Tisk:** Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: **ARGENTINA:** Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - **ZDA:** Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - **ITALIJA:** Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - **Gorica:** Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - **AVSTRIJA:** Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: **ARGENTINA:** po raznašalcih: \$1200; po pošti: \$1400 - Bariloche: \$1300 - **OBMEJNE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 160; brez BS: USD 150 - **AMERIKA:** DŽ+BS: USD 185; brez BS: USD 160 - **EUROPA:** DŽ+BS: €165; brez BS: €150; **OSTALE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 195; brez BS: USD 180. - Pošiljanje po več izvodov skupaj znižuje poštno stroške - **Denarna nakazila na bančni (ne osebn) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina** - **OZNANILO ZA LETO 2016:** Po raznašalcih: \$ 700; po pošti po Argentini: \$ 1300; Bariloche: \$ 1000 Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

Domobranska
proslava
v San Justu.
Foto
Marko Vombergar

Mladinska gledališka skupina Slomškovega doma je
gostovala v Sloveniji z igro Toc-Toc. Foto FB Toc-Toc Slovenija

Taborjenje mladih od 14. do 15. avgusta v Camping Archicampo, Pueblo Doyle v San Pedro, Bs.As.
Foto FB Slovenska mladina v Argentini

Correo
Argentino
Suc. 7 Bs. As.
FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 6395
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 2560

La Vida Espiritual Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana. Director: Mons. dr. Jorge Rode Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877 Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 - C1289ABJ Buenos Aires - Argentina